FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)

den 12 september 2007 *

I mål T-60/05,

Union française de l'express (UFEX), Roissy-en-France (Frankrike),

DHL Express (France) SAS, tidigare DHL International SA, Roissy-en-France,

Federal express international (France) SNC, Gennevilliers (Frankrike),

CRIE SA, Asnières (Frankrike),

företrädda av advokaterna É. Morgan de Rivery och J. Derenne,

sökande,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av A. Bouquet och O. Beynet, därefter av A. Bouquet och V. Di Bucci, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Chronopost SA, Issy-les-Moulineaux (Frankrike), företrätt av advokaten D. Berlin,

och av

La Poste, Paris (Frankrike), företrätt av advokaten H. Lehman,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut SG-Greffe (2004) D/205294 av den 19 november 2004 om att avslå sökandenas klagomål mot den franska posten och den franska regeringen, angående den franska marknaden för internationell expresspost,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. Pirrung samt domarna N.J. Forwood och I. Pelikánová,

justitiesekreterare: handläggaren K. Pocheć,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 april 2007,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1. *Parterna i tvisten*

1 Sökandena är mottagare av ett beslut som kommissionen meddelade den 19 november 2004 om att avslå deras klagomål rörande den franska marknaden för internationell expresspost.

2 Union française de l'express (nedan kallat UFEX), fram till år 1997 kallat Syndicat français de l'express international (nedan kallat SFEI), är en branschorganisation under fransk rätt vilken organiserar nästan samtliga företag som erbjuder expressposttjänster, däribland de tre övriga sökandena.

3 La poste française (nedan kallad La Poste) anförtrodde från årsskiftet 1985/1986 sin expressposthantering, som ditintills drivits under beteckningen Postadex, till Société française de messagerie internationale (nedan kallat SFMI). Ägare till det bolaget var Sofipost (66 procent), ett finansbolag som till 100 procent ägdes av La Poste, och TAT Express (34 procent), ett dotterbolag till flygbolaget Transport aérien transrégional.

4 År 1992 omstrukturerades SFMI:s expresspostverksamhet. Sofipost och Transport aérien transrégional bildade ett nytt bolag, Chronopost SA. Ägarandelarna blev även där 66 respektive 34 procent. Chronopost tog över den nationella verksamheten från SFMI, som behöll den internationella delen. Chronopost hade fullmakt att driva den internationella expresspostverksamheten för sin huvudmans räkning. Sedan år 1997 äger Sofipost (som år 2001 blev Geopost) 100 procent av Chronopost.

5 SFMI har överlåtit sin internationella expresspostverksamhet till Global Delivery Express Worldwide France, ett franskt dotterbolag till Global Delivery Express Worldwide (nedan kallat GDEW). GDEW är ett gemensamt företag där det australiensiska bolaget TNT, La Poste samt den tyska, den kanadensiska, den nederländska och den svenska posten deltar. Kommissionen godkände denna företagskoncentration genom beslut av den 2 december 1991 om att förklara en koncentration förenlig med den gemensamma marknaden (IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post och Sweden Post) (EGT C 322, s. 19) (nedan kallat GD NET-beslutet) på grundval av rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 257, 1990, s. 13; svensk specialutgåva, tillägg, s. 16). SFMI uppgick i GDEW genom fusion den 28 juli 1994 och upphörde således att existera som juridisk person vid den tidpunkten. År 1996 gick La Poste ur GDEW.

6 Benämningen SFMI-Chronopost kommer nedan i denna dom att användas för La Postes dotterbolag som ägnar sig åt internationell expresspost.

2. *Klagomålet av den 21 december 1990*

7 I sitt klagomål av den 21 december 1990 anförde SFEI att franska staten olagligen subventionerade SFMI-Chronopost på området internationella expressposttjänster. Vid ett informellt sammanträde med representanter för SFEI och kommissionen den 18 mars 1991 togs frågan upp om La Poste, i egenskap av företag, eventuellt hade åsidosatt artikel 82 EG, och om franska staten hade åsidosatt artiklarna 86 EG, 3 g EG, 10 EG och 82 EG.

8 Vad gäller artikel 82 EG hänvisade SFEI till allt det logistik- och försäljningsstöd som La Poste tillhandahållit sitt dotterbolag. Missbruket påstås för La Postes del ha bestått i att låta dotterbolaget dra nytta av företagets infrastruktur på onormalt förmånliga villkor, i syfte att utvidga den dominerande ställning det hade på marknaden för grundläggande posttjänster till den närliggande marknaden för internationella expressposttjänster. Detta missbruk påstås ha tagit formen av korssubventioner till förmån för SFMI-Chronopost.

9 Beträffande å ena sidan artikel 86 EG och å andra sidan artiklarna 3 g EG, 10 EG och 82 EG, hävdade SFEI att la Postes rättsstridiga agerande till stöd för sitt dotterbolag har sitt ursprung i en rad instruktioner och direktiv från franska staten.

3. *Kommissionens skrivelse av den 10 mars 1992*

10 Genom skrivelse av den 10 mars 1992 underrättade kommissionen SFEI om att den inte avsåg att driva sin undersökning enligt artikel 82 EG vidare. SFEI och tre av dess medlemsföretag – DHL International (sedermera DHL Express (France) SAS, nedan kallat DHL), Service Crie (nedan kallat CRIE) och May Courier, väckte talan om ogiltigförklaring av det beslut som kommissionen meddelade genom ovannämnda skrivelse. I beslut av den 30 november 1992 i mål T-36/92, SFEI m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-2479), avvisade förstainstansrätten denna talan.

11 I dom av den 16 juni 1994 i mål C-39/93 P, SFEI m.fl. mot kommissionen (REG 1994, s. I-2681), ogiltigförklarade domstolen detta beslut och återförvisade målet till förstainstansrätten. I skrivelse av den 4 augusti 1994 återkallade kommissionen det omtvistade beslutet och underrättade klagandena om att prövningen av deras klagomål skulle fortsätta.

4. *Beslut av den 30 december 1994 att avslå klagomålet*

12 Genom beslut av den 30 december 1994 avslog kommissionen klagomålet avseende de delar som rörde artikel 82 EG på grund av bristande gemenskapsintresse, med motiveringen att det inte fanns tillräckliga bevis för att de påstådda överträdelserna fortfarande pågick. SFEI, DHL, CRIE och May Courier väckte talan om ogiltigförklaring, som förstainstansrätten ogillade genom dom av den 15 januari 1997 i mål T-77/95, SFEI m.fl. mot kommissionen (REG 1997, s. II-1).

13 Efter överklagande upphävde domstolen den domen och återförvisade målet till förstainstansrätten (dom av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, UFEX m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341).

14 Efter domstolens återförvisning ogiltigförklarade förstainstansrätten beslutet att avslå klagomålet (förstainstansrättens dom av den 25 maj 2000 i mål T-77/95, REG 2000, s. II-2167), varpå kommissionen återupptog sin prövning av klagomålet.

5. *Nationella förfaranden*

15 Parallellt med klagomålen till kommissionen ingav sökandena år 1990 och år 1996 klagomål mot La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost och Transport aérien transrégional till det franska konkurrensrådet angående missbruk av dominerande ställning i strid med den franska konkurrensrätten mellan åren 1986 och 1996. Det franska konkurrensrådet vilandeförklarade sin handläggning av ärendena i väntan på resultaten av kommissionens prövning av klagomålet. År 2005 drog sökanden tillbaka sina klagomål.

16 År 1993 väckte SFEI och vissa av dess medlemmar talan vid Tribunal de commerce de Paris (handelsdomstolen i Paris) mot bland annat La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost och GDEW France om skadestånd jämte ränta på grund av brottslig gärning (otillbörlig konkurrens), i form av åsidosättande av artikel 82 EG och mottagande av stöd i strid med artikel 88.3 EG. År 1999 ogillade Tribunal de commerce talan vad gäller den del av målet som avsåg statligt stöd. Beträffande missbruk av dominerande ställning vilandeförklarade rätten år 2000 målet i väntan på kommissionens beslut.

6. *Det angripna beslutet*

17 Genom beslut SG-Greffe (2004) D/205294 av den 19 november 2004 om att avslå klagandenas klagomål mot La Poste och franska regeringen, angående den franska marknaden för internationell expresspost (nedan kallat det angripna beslutet) avslog kommissionen på nytt klagomålet på grund av bristande gemenskapsintresse. Det beslutet rörde enbart de delar av rättsakten som avsåg artiklarna 82 EG, 86 EG, 3 EG och 10 EG.

18 I detta beslut slog kommissionen fast för det första att det ifrågasatta uppträdandet hade upphört (punkterna 48–63 i det angripna beslutet) och för det andra att La Postes påstådda tidigare konkurrensbegränsande uppträdande inte hade några bestående verkningar (punkterna 64–121 i det angripna beslutet). För det tredje undersökte kommissionen huruvida det förelåg ett tillräckligt gemenskapsintresse för att gå vidare med prövningen av klagomålet. Kommissionen fann att den, i ett fall där det ifrågasatta uppträdandet upphörde år 1991 och inte har några bestående verkningar på marknaden, varken är skyldig att ta ställning till den påstådda överträdelsens allvar eller dess varaktighet vid bedömningen av gemenskapsintresset. Kommissionen har förklarat att den ändå, med hänsyn till god förvaltningssed, prövade sökandenas argument i denna fråga.

19 Kommissionen fann att det inte förelåg något gemenskapsintresse och avslog klagomålet av det skälet.

7. *Beslut i den del av klagomålet som avsåg statligt stöd*

20 Vad gäller den del av klagomålet som avsåg statligt stöd fann kommissionen i beslut 98/365/EG av den 1 oktober 1997 om stöd som Frankrike påståtts ha

beviljat SFMI-Chronopost (EGT L 164, 1998, s. 37) (nedan kallat 1997 års beslut) att de åtgärder som avsågs i klagomålet inte utgjorde statligt stöd till förmån för SFMI-Chronopost.

21 Sökandena väckte talan om ogiltigförklaring, vilket ledde till att förstainstansrätten, genom dom av den 14 december 2000 i mål T-613/97, UFEX m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. II-4055), delvis ogiltigförklarade beslutet.

22 Chronopost, La Poste och Republiken Frankrike överklagade ovannämnda dom. Genom dom av den 3 juli 2003 i de förenade målen C-83/01 P, C-93/01 P och C-94/01 P, Chronopost m.fl. mot UFEX m.fl. (REG 2003, s. I-6993), upphävde domstolen den domen och återförvisade målet till förstainstansrätten.

23 I dom av den 7 juni 2006 i mål T-613/97, UFEX m.fl. mot kommissionen (REG 2006, s. II-1531), som förstainstansrätten meddelade efter det att målet återförvisats, ogiltigförklarade den 1997 års beslut, i den mån kommissionen där konstaterade att varken det logistik- och försäljningsstöd som La Poste lämnade till sitt dotterbolag SFMI-Chronopost eller överföringen av Postadex utgjorde statligt stöd till förmån för SFMI-Chronopost. Förstainstansrätten fann att överföringen av Postadex till SFMI-Chronopost utgjorde statligt stöd, eftersom La Poste inte erhöll något vederlag från SFMI-Chronopost (punkt 167 i domen). Förstainstansrätten konstaterade vidare att motiveringen till 1997 års beslut, som endast innehöll en mycket allmän redogörelse för kommissionens metod att bedöma kostnaderna och för det erhållna slutresultatet, inte uppfyllde kraven i artikel 253 EG i den del de rörde tillhandahållandet av logistik- och försäljningsstöd (punkterna 98 och 101 i domen).

24 Chronopost och La Poste överklagade domen (förenade målen C-341/06 P och C-342/06 P, under prövning).

Förfarandet och parternas yrkanden

25 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 februari 2005.

26 Genom inlagor som ingavs till förstainstansrättens kansli den 3 juni 2005 har Chronopost och La Poste ansökt om att få intervenera till stöd för kommissionen. Dessa ansökningar bifölls genom beslut av andra avdelningens ordförande den 21 juli 2005.

27 I beslut av den 21 mars 2006 prövade andra avdelningens ordförande intervenienternas ansökningar om sekretess för vissa upplysningar i parternas skrivelser och bilagor.

28 Chronopost och La Poste har ingett interventionsinlagor. Sökandena har yttrat sig över dessa inlagor inom föreskriven frist.

29 På grundval av referentens rapport har förstainstansrätten (andra avdelningen) beslutat att inleda det muntliga förfarandet och, som processledande åtgärd enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, anmodat parterna och intervenienterna att skriftligen besvara vissa frågor. Med undantag för La Poste har de följt denna anmodan inom utsatt tid.

30 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 26 april 2007. Efter förhandlingen drog CRIE, som var under likvidation,

tillbaka sin talan. CRIE skall därför avföras från förteckningen över sökandena, varför begreppet sökandena i återstoden av denna dom endast kommer att åsyfta UFEX, DHL och Federal express international (France) SNC (nedan kallat FedEx). Begreppet klagandena kommer däremot att avse UFEX, DHL, FedEx och CRIE.

31 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det angripna beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

32 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Chronopost har yrkat att förstainstansrätten skall

— bifalla kommissionens yrkanden, och i synnerhet

— avvisa talan i den del den avser artikel 3 g EG samt artiklarna 10 EG, 82 EG och 86 EG sammantagna, och/eller

— ogilla sökandenas talan i dess helhet, samt

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

34 La Poste har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan på grund av dels att inget formellt klagomål getts in till kommissionen, dels att La Postes grundläggande rättigheter enligt artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rätigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) har kränkts, eller

— i andra hand ogilla talan, och

— i alla händelser förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

1. *Parternas argument*

35 La Poste har åberopat två rättegångshinder, för det första att UFEX inte gett in något klagomål och för det andra att dess grundläggande rättigheter åsidosatts.

36 Vad beträffar det första påstådda rättegångshindret har La Poste gjort gällande att det klart framgår av ordalydelsen i klagomålet av den 21 december 1990 att det är fråga om ett klagomål som ingetts angående statligt stöd, inte ett klagomål angående missbruk av dominerande ställning. Sökandena kan inte föra talan mot ett avslag på ett klagomål som inte finns. Enligt La Poste kan ett informellt möte där ett visst meningsutbyte ägt rum inte anses utgöra ett klagomål i den mening som avses i artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 1962, 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

37 Till stöd för den andra invändningen om rättegångshinder har La Poste anfört att enligt artikel 6 i Europakonventionen har var och en rätt till rättegång inom skälig tid och var och en som blivit anklagad har rätt att utan dröjsmål underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom.

38 La Poste har blivit föremål för en anklagelse i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen, eftersom kommissionen undersökt ett missbruk av dominerande ställning som företaget påstås ha gjort sig skyldigt till. Företaget anser att en dom där kommissionens beslut ogiltigförklarades, vilket skulle medföra att förfarandet gjordes om, skulle utgöra ett åsidosättande av dess grundläggande rättigheter. La Poste skulle inte ha möjlighet att finna det underlag det behöver för sitt försvar när det gäller 1980- och 1990-talen.

39 Kommissionen har inte bestritt att talan kan tas upp till sakprövning, utom såvitt avser den tredje grunden (se nedan punkt 188 och följande punkter).

40 Sökandena anser generellt att La Postes invändningar om rättegångshinder inte kan prövas, eftersom en intervenient inte har rätt att anföra grunder eller invändningar som inte tagits upp av parterna.

41 Vad beträffar den första invändningen om rättegångshinder, anser sökandena att förekomsten av ett klagomål om missbruk av dominerande ställning inte på allvar kan bestridas.

42 Beträffande den andra invändningen om rättegångshinder, har sökanden gjort gällande att La Poste i själva verket inte har gjort en invändning om rättegångshinder, utan anfört en grund för talan i sak som den inte är behörig att ta upp.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

Inledande synpunkter

43 Förstainstansrätten skall först bedöma huruvida La Postes invändningar om rättegångshinder kan tas upp till prövning.

44 Enligt artikel 40 sista stycket i domstolens stadga, som enligt artikel 53 i stadgan skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten, får endast parternas yrkanden biträdas genom yrkanden i interventionsansökan. Vidare måste intervenienten enligt artikel 116.3 i rättgångsreglerna godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för hans intervention. Enligt fast rättspraxis har en intervenient således inte rätt att framställa en invändning om rättegångshinder som inte åberopats av den part till stöd för vars yrkanden denne tillåtits intervenera. Förstainstansrätten är inte skyldig att pröva de grunder som därvid åberopats (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 22, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-83, och förstainstansrättens dom av den 26 januari 2005 i mål T-193/02, Piau mot kommissionen, REG 2005, s. II-209, punkt 36).

45 Kommissionen har dock inte gjort någon invändning om rättegångshinder i sina yrkanden. La Poste har därför inte rätt att göra en sådan invändning.

46 Enligt artikel 113 i förstainstansrättens rättegångsregler kan rätten när som helst på eget initiativ avgöra om talan skall avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, däri inbegripet de invändningar som har åberopats av intervenienterna (förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1997 i mål T-239/94, EISA mot kommissionen, REG 1997, s. II-1839, punkt 26, och domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Piau mot kommissionen, punkt 37).

47 I detta fall avser La Postes invändningar rättegångshinder som inte kan avhjälpas, då de rör förutsättningarna för att ta upp talan till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 29 april 2004 i mål C-298/00 P, Italien mot kommissionen, REG 2004, s. I-4087, punkt 35). I förevarande fall skall de prövas ex officio.

Den första invändningen om rättegångshinder: Huruvida UFEX inte ingett något klagomål

48 Vad gäller den första invändningen om rättegångshinder framgår det av punkt 1 i det angripna beslutet att kommissionen anser sig ha mottagit ett klagomål med påståenden om överträdelser av bland annat artikel 82 EG. Under dessa omständigheter är det irrelevant huruvida det klagomål som gavs in den 21 december 1990 ursprungligen avsåg just en påstådd överträdelse av artikel 82 EG (se, för ett liknande resonemang, domen av den 16 juni 1994 i det ovan i punkt 11 nämnda målet SFEI m.fl. mot kommissionen, punkt 23).

49 La Postes argument att SFEI och UFEX borde ha ingett ett formellt klagomål till kommissionen kan inte godtas. Klagandena uttryckte tydligt sin önskan att klagomålet skulle prövas utifrån artikel 82 EG. Exempelvis yttrade sig SFEI i en

skrivelse av den 28 november 1994 till kommissionen, efter det att kommissionen den 28 oktober 1994 hade tillsänt företaget en skrivelse där det underrättades om kommissionens avsikt att inte bifalla klagomålet i den del det rörde artikel 82 EG, och SFEI vidhöll där sin ståndpunkt angående missbruket av dominerande ställning (punkterna 2 och 3 i avslagsbeslutet av den 30 december 1994, som återges i punkt 8 i domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen). Av detta följer att kommissionen med giltig verkan mottagit ett klagomål på grundval av artikel 82 EG.

Den andra invändningen om rättegångshinder: Huruvida La Postes grundläggande rättigheter har åsidosatts

50 Invändningen om åsidosättande av La Postes grundläggande rättigheter, i den form som La Poste framfört den, utgör egentligen inte en invändning om rättegångshinder, vilket också sökandena med rätta har gjort gällande. Tredje mans intresse av att en rättsakt inte ogiltigförklaras – för att det skulle medföra en nackdel eller förlust av en fördel för denne eller rentav en kränkning av dennes rättigheter – omfattas inte av villkoren enligt artikel 230 EG och domstolens stadga, såsom dessa har tolkats i rättspraxis, för att en talan om ogiltigförklaring skall tas upp till sakprövning. Även om ett sådant intresse i förekommande fall kan beaktas exempelvis vid prövningen av målet i sak, med hänsyn till rättssäkerhetsprincipen, kan det inte som sådant åberopas till stöd för en invändning om rättegångshinder.

51 La Postes argument att en dom om ogiltigförklaring av det angripna beslutet i sig utgör ett åsidosättande av dess grundläggande rättigheter kan i alla händelser inte godtas. Såsom framgår av punkt 57 nedan är det påstådda åsidosättandet inte en följd av domen om ogiltigförklaring i sig, utan av kommissionens framtida, hypotetiska agerande vid den förnyade prövningen av klagomålet. Den omständigheten, som för övrigt är rent spekulativ, kan inte utgöra något hinder mot att förstainstansrätten utför sin uppgift enligt artikel 220 EG, det vill säga att säkerställa att lag och rätt följs, och, mer specifikt i detta fall, pröva det angripna beslutets lagenlighet enligt de förutsättningar som anges i artikel 230 EG.

52 La Poste har dock vid förhandlingen, som svar på en fråga från förstainstansrätten, preciserat att denna invändning om rättegångshinder delvis åsyftade sökandenas avsaknad av berättigat intresse av att få saken prövad. Ur den aspekten är frågan om tidsåtgången för förfarandet faktiskt en fråga om upptagande till sakprövning. Om den tidsåtgången riskerar att hindra kommissionen från att i framtiden fatta ett beslut där den slår fast en överträdelse, finns det anledning att undersöka sökandenas intresse av att det angripna beslutet ogiltigförklaras.

53 Enligt fast rättspraxis kan en fysisk eller juridisk persons talan om ogiltigförklaring endast upptas till sakprövning om sökanden har ett intresse av att få en ifrågasatt rättsakt ogiltigförklarad. Ett sådant intresse föreligger endast om ogiltigförklaring av denna rättsakt i sig kan få juridiska konsekvenser (se domstolens dom av den 24 juni 1986 i mål 53/85, AKZO Chemie mot kommissionen, REG 1986, s. 1965, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 8, s. 649, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 59 och där angiven rättspraxis, och av den 20 juni 2001 i mål T-188/99, Euroalliages mot kommissionen, REG 2001, s. II-1757, punkt 26) eller, annorlunda uttryckt, att utgången av förfarandet kan medföra någon fördel för den som väckt talan (domstolens dom av den 13 juli 2000 i mål C-174/99 P, parlamentet mot Richard, REG 2000, s. I-6189, punkt 33, och av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 21, samt förstainstansrättens dom av den 28 september 2004 i mål T-310/00, MCI mot kommissionen, REG 2004, s. II-3253, punkt 44).

54 Eftersom sökandena är mottagare av ett beslut där deras klagomål avslagits, har de ett berättigat intresse av att få saken prövad, vilket bara i rena undantagsfall kan sättas åt sidan. Det är endast om man med säkerhet skulle kunna utesluta att kommissionen är i stånd att fatta ett beslut där det konstateras att intervenienterna gjort sig skyldiga till en överträdelse som det vore möjligt att slå fast att sökandena inte har ett sådant berättigat intresse.

55 Det skall således prövas huruvida det är möjligt att i detta skede utesluta att kommissionen är i stånd att fatta ett sådant beslut. Det skall för det första understrykas att iakttagandet av en rimlig tidsfrist i handläggningen av administrativa förfaranden

som rör konkurrenspolitik är en allmän gemenskapsrättslig princip som säkerställs av gemenskapsdomstolen (domstolens dom av den 21 september 2006 i mål C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mot kommissionen, REG 2006, s. I-8725, punkt 35). Det skall därvid prövas huruvida den utdragna tiden för det administrativa förfarandet i sin helhet, inklusive det skede som föregick meddelandet om invändningar, kan påverka de undersökta företagens framtida möjligheter att försvara sig (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, punkt 51).

56 För att styrka att rätten till försvar har kränkts, vari innefattas oskälig tidsåtgång för utredningsskedet, måste en part visa att dess möjligheter att vederlägga kommissionens invändningar begränsats till följd av att det administrativa förfarandets första skede tagit orimligt lång tid (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 55 nämnda målet Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mot kommissionen, punkt 56).

57 I detta fall har La Poste inte visat att ett eventuellt beslut där det slås fast att det skett en överträdelse nödvändigtvis skulle utgöra en kränkning av företagets rätt till försvar. Det skall därvid understrykas att det ankommer på kommissionen att, om den önskar fatta ett beslut där den konstaterar en överträdelse, styrka de omständigheter som utgör denna överträdelse. Det är i nuläget omöjligt att veta exakt vilka anmärkningar kommissionen skulle göra i ett eventuellt meddelande om anmärkningar och vilken bevisning den skulle kunna grunda sig på. Det är inte möjligt att slå fast hypotetiskt att La Poste inte skulle kunna försvara sig mot eventuella anklagelser. Om förfarandet drevs vidare, vore det inte uteslutet att La Poste i ett senare skede kunde göra gällande att det, till följd av att förfarandet tagit orimligt lång tid, inte på ett effektivt sätt kunde försvara sig mot en viss anmärkning som kommissionen riktat mot företaget eller mot viss, specifik bevisning. Det skall betonas att abstrakta, vaga påståenden, såsom La Postes uttalande att det ”uppenbarligen [inte hade] möjlighet att finna det underlag det [behövde] för sitt försvar när det gäller 1980- och 1990-talen” inte räcker för att styrka att rätten till försvar faktiskt har åsidosatts,

vilket kräver en undersökning av de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 55 nämnda målet Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mot kommissionen, punkterna 56–59).

58 Vad gäller La Postes argument att företaget lidit betydande skada av att ha en utredning ständigt hängande över sig, genom att det tvingats avsätta personalresurser åt en improduktiv uppgift och haft onyttiga utgifter och genom att dess konkurrenter i stor skala fått tillgång till kommersiell information, kan det konstateras att detta inte är sådana omständigheter som kan styrka att företagets rätt till försvar har åsidosatts. Dessa omständigheter utgör således inget hinder mot att kommissionen i framtiden fattar ett beslut där den slår fast att en överträdelse skett.

59 Av vad som anförts följer att talan kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

1. *Den första grunden: Huruvida rättsreglerna för bedömningen av gemenskapsintresset av att pröva klagomålet har åsidosatts*

60 Den första grunden består av fyra delgrunder: oriktig tolkning av domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, oriktig bedömning av vissa villkor som måste vara uppfyllda för att ett gemenskapsintresse skall föreligga, oriktig bedömning av kommissionens roll i förhållande till de nationella domstolarnas vid prövningen av huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse och slutligen åsidosättande av principerna om tro och heder och om lojalt samarbete mellan gemenskapsinstitutionerna.

Den första delgrunden: Huruvida det gjorts en uppenbart oriktig tolkning av förstainstansrättens dom av den 25 maj 2000, meddelad till följd av domstolens dom av den 4 mars 1999, som meddelades efter överklagande

Parternas argument

61 Sökandena anser att domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen innebär en skyldighet för kommissionen att pröva tre kumulativa villkor i angiven ordningsföljd, nämligen de påstådda överträdelsernas allvar, deras varaktighet och huruvida de har bestående verkningar, för att kunna bedöma om det föreligger ett gemenskapsintresse av att gå vidare med ett visst ärende.

62 Enligt sökandena grundar sig hela kommissionens resonemang på punkt 22 i det angripna beslutet, där kommissionen angav att ”domstolens dom tydligt visar att då konkurrensbegränsande verkningar är bestående – men endast då (därav uttrycket ’i förekommande fall’) – skall kommissionen beakta de påstådda överträdelsernas allvar”. Kommissionen har härigenom åsidosatt sina skyldigheter inom ramen för prövningen av ett klagomål.

63 Kommissionen har bestritt sökandenas argument. Den har gjort gällande att den i det angripna beslutet inte avsåg att förneka att den var skyldig att beakta överträdelsens allvar och varaktighet i enlighet med vad klagandena påstått om dessa omständigheter, utan bara att den inte hade någon skyldighet att göra en hel utredning för att bestämma dessa närmare. I detta fall beaktade kommissionen faktiskt den påstådda överträdelsens allvar och varaktighet.

Förstainstansrättens bedömning

64 Förstainstansrätten erinrar för det första allmänt om kommissionens skyldigheter när den mottagit ett klagomål.

65 Det framgår av fast rättspraxis (se förstainstansrättens dom av den 14 februari 2001 i mål T-115/99, SEP mot kommissionen, REG 2001, s. II-691, punkterna 31–33 och där angiven rättspraxis) att kommissionen, när den ger de ingivna klagomålen olika prioritet, inte endast kan fastställa i vilken ordning klagomålen skall behandlas utan även kan avslå ett klagomål på grund av att det inte finns ett tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva ärendet. Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning är dock inte obegränsat. För det första har den en motiveringsskyldighet när den väljer att inte pröva ett klagomål. För det andra kan den inte grunda sig enbart på att påstått fördragsstridiga aktiviteter upphört för att, med hänvisning till bristande gemenskapsintresse, besluta att inte vidta några åtgärder med anledning av ett klagomål mot dessa aktiviteter, utan att ha kontrollerat att de konkurrensbegränsande verkningarna inte bestod och att, i förekommande fall, den påstådda konkurrensbegränsningens allvar eller bestående verkningar inte kunde innebära att klagomålet var av gemenskapsintresse.

66 I det angripna beslutet fann kommissionen att, om en överträdelse är avslutad sedan länge och det inte föreligger några bestående verkningar, den är behörig att avslå klagomålet till följd av bristande gemenskapsintresse, utan att behöva beakta överträdelsens varaktighet och allvar. Detta framgår av punkt 22 i det angripna beslutet (se punkt 62 ovan) och av punkt 123 i samma beslut, där kommissionen anförde följande:

”Kommissionen anser att det ifrågasatta uppträdandet upphörde år 1991 och inte har haft några bestående verkningar på marknaden. I ett sådant läge är kommissionen

varken … skyldig att ta ställning till den påstådda överträdelsens allvar eller till dess varaktighet vid sin bedömning av gemenskapsintresset. Med hänsyn till god förvaltningssed kommer klagandenas argument emellertid att bedömas nedan.”

67 Mot bakgrund av de uttryckliga formuleringarna i dessa uttalanden kan förstainstansrätten inte godta kommissionens argument att den inte avsåg att påstå att den inte var skyldig att beakta överträdelsens allvar och varaktighet i enlighet med vad klagandena påstått om dessa omständigheter, utan endast att den inte hade någon skyldighet att göra en hel utredning för att bestämma dessa närmare. I det angripna beslutet påstod kommissionen tydligt att den inte är skyldig att beakta överträdelsens allvar och varaktighet när den kan konstatera att denna är avslutad och inte får någon bestående verkan. Det är bara ”med hänsyn till god förvaltningssed” som den tog upp klagandenas argument om överträdelsens allvar och varaktighet.

68 Förstainstansrätten skall således pröva huruvida denna tolkning svarar mot kommissionens skyldigheter såsom dessa definierats bland annat i domen av den 4 mars 1999 i det ovan i punkt 13 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen.

69 I den domen var domstolens resonemang följande. Kommissionen är skyldig att i varje enskilt fall bedöma hur allvarlig den påstådda konkurrensbegränsningen är och hur varaktiga dess effekter är. Denna skyldighet innebär bland annat att kommissionen skall beakta hur länge de påtalade överträdelserna har pågått och deras omfattning samt vilken inverkan de har haft på konkurrenssituationen inom gemenskapen (punkt 93 i nämnda dom). Kommissionen kan inte stödja sig på endast den omständigheten att de påstådda fördragsstridiga förfarandena har upphört för att besluta att med hänvisning till bristande gemenskapsintresse avskriva ett klagomål mot dessa förfaranden utan att ha kontrollerat att de konkurrensbegränsande verkningarna inte består och, ”i förekommande fall”, att de påstådda konkurrensbegränsningarnas allvar eller bestående verkningar inte kan medföra att detta klagomål är av gemenskapsintresse (punkt 95 i samma dom). Domstolen konstaterade att förstainstansrätten hade en felaktig uppfattning om kommissionens uppgift på konkurrensområdet, då den utan att försäkra sig om att det hade kontrollerats att de konkurrensbegränsande

verkningarna inte bestod och, i förekommande fall, att de inte kunde medföra att klagomålet var av gemenskapsintresse, slog fast att det inte ingick bland kommissionens uppgifter enligt fördraget att behandla ett klagomål avseende tidigare överträdelser, utan att detta huvudsakligen tjänade till att underlätta för klagandena att visa förekomsten av ett fel för att få skadestånd vid nationella domstolar (punkt 96 i samma dom).

70 Kommissionens argument i punkt 22 i det angripna beslutet grundar sig på användning av uttrycket ”i förekommande fall” i punkt 95 i domstolens dom. Den punkten skall dock förstås mot bakgrund av punkt 93, enligt vilken kommissionen skall beakta den påstådda överträdelsens varaktighet, allvar och bestående verkningar. Punkt 95 i nämnda dom skall tolkas så, att om konkurrensbegränsande verkningar består (”i förekommande fall”) är kommissionen skyldig att kontrollera huruvida de påstådda överträdelsernas allvar eller deras bestående verkningar medför att klagomålet är av gemenskapsintresse. Det framgår av punkt 96 i domen att redan den omständigheten att det föreligger bestående konkurrensbegränsande verkningar kan räcka för att klagomålet skall vara av gemenskapsintresse. Om de konkurrensbegränsande verkningarna däremot inte finns kvar, är kommissionen uppenbarligen inte skyldig att bedöma huruvida deras bestående art medför att klagomålet är av gemenskapsintresse. Detta kan dock inte leda till en slutsats *e contrario*, att kommissionen inte är skyldig att kontrollera huruvida de påstådda överträdelsernas allvar medför att klagomålet är av gemenskapsintresse. I det fallet är kommissionen fortfarande skyldig att beakta de påstådda överträdelsernas allvar (domen av den 4 mars 1999 i det ovan i punkt 13 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, punkt 93).

71 I domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen bekräftade förstainstansrätten att kommissionen inte kan nöja sig med att kontrollera huruvida det föreligger bestående verkningar utan att den även måste beakta de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet. Enligt punkt 44 i den domen är kommissionen alltså ”på grundval av alla inhämtade faktiska och rättsliga omständigheter … skyldig att bedöma hur allvarliga de påstådda överträdelserna var och hur länge de pågått [samt huruvida deras verkningar eventuellt består], och detta även om de påstått lagstridiga förfarandena [har] upphört efter klagomålets inlämnande”.

72 Förstainstansrätten kan inte godta kommissionens argument i punkterna 24 och 25 i det angripna beslutet, att en annan tolkning än den som gjorts i nämnda beslut skulle leda till att kommissionen måste pröva varje klagomål i sak, eftersom en bedömning av varaktigheten och allvaret av ett visst missbruk *a fortiori* skulle nödvändiggöra en undersökning och fastställande av huruvida det förelåg en överträdelse. Det är möjligt att kommissionen vid bedömningen av gemenskapsintresset av att pröva klagomålet beaktar den påstådda överträdelsens allvar och varaktighet utifrån vad som gjorts gällande om den i detta klagomål, utan att fastställa att överträdelsen faktiskt föreligger eller dess närmare egenskaper (såvitt avser allvar och varaktighet).

73 Sökandenas argument att kommissionen är skyldig att i en bestämd ordning bedöma den påstådda överträdelsens allvar och varaktighet samt huruvida verkningarna av denna består kan dock inte godtas.

74 Enligt rättspraxis är bedömningen av gemenskapsintresset hos ett klagomål beroende av omständigheterna i varje enskilt fall, varför det inte finns anledning att vare sig begränsa antalet bedömningskriterier som kommissionen kan stödja sig på eller att tvärtom föreskriva att den uteslutande skall använda vissa kriterier (domen av den 4 mars 1999 i det ovan i punkt 13 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, punkt 79). Av detta följer att kommissionen inte är skyldig att pröva vissa specifika villkor i en bestämd ordning. Domstolens och förstainstansrättens domskäl i målet UFEX m.fl. mot kommissionen gällde en situation där kommissionen grundade sig enbart på att de påstådda aktiviteterna hade upphört när den med hänvisning till bristande gemenskapsintresse beslutade att inte vidta några åtgärder med anledning av ett klagomål mot dessa aktiviteter. Enligt denna rättspraxis är kommissionen, om den önskar grunda sitt resonemang på att uppträdandet har upphört, skyldig att kontrollera huruvida konkurrensbegränsande verkningar består och beakta överträdelsens allvar och varaktighet vid bedömningen av klagomålets gemenskapsintresse. Detta kullkastar dock inte den rättspraxis enligt vilken kommissionen kan besluta att inte pröva ett klagomål till följd av bristande gemenskapsintresse på någon annan grund än den att det rättsstridiga uppträdandet upphört. Det framgår av domstolens beslut av den 13 december 2000 i mål C-39/00 P, SGA mot kommissionen (REG 2000,

s. I-11201), punkt 64, att de principer som följer av domen av den 4 mars 1999 i det ovan i punkt 13 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen enbart är tillämpliga om kommissionen grundar sig på att de påstått fördragsstridiga aktiviteterna har upphört.

75 Kommissionen får pröva för det första huruvida det ifrågasatta uppträdandet fortsätter, för det andra huruvida de konkurrensbegränsande verkningarna består och för det tredje huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse av att pröva klagomålet. Kommissionen är dock skyldig att vid bedömningen av gemenskapsintresset beakta den påstådda överträdelsens allvar och varaktighet. Tvärtemot vad sökanden har anfört, kan detta inte anses ologiskt. Kommissionen är på intet sätt förhindrad att i sitt resonemang följa de steg som anges i beslutet, förutsatt att den i det sista steget tar hänsyn till de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet.

76 Av vad som anförts följer att kommissionen i det angripna beslutet tolkade sina skyldigheter felaktigt när den hävdade att den inte var förpliktad att beakta de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet.

77 Detta betyder dock inte nödvändigtvis att det angripna beslutet måste ogiltigförklaras. Enligt rättspraxis räcker en felaktighet i ett kommissionsbeslut inte för att motivera en ogiltigförklaring av detta beslut om det, under de speciella omständigheter som föreligger i det aktuella fallet, inte hade kunnat ha ett avgörande inflytande på resultatet (se förstainstansrättens dom av den 14 maj 2002 i mål T-126/99, Graphischer Maschinenbau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2427, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

78 Av detta följer att sökandenas argument, att kommissionen begått ett fel genom att ha ansett sig inte vara skyldig att beakta de påstådda överträdelsernas allvar och

varaktighet, saknar betydelse om detta fel inte hade kunnat ha ett avgörande inflytande på resultatet. I förevarande fall prövade kommissionen klagandenas argument om överträdelsernas allvar och varaktighet ”med hänsyn till god förvaltningssed”. Om kommissionen därvid fann att det inte heller med hänsyn till överträdelsernas karaktär förelåg ett tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva klagomålet, och om dess resonemang härvidlag inte innehåller någon felaktighet, hade det fel som kommissionen begått inte kunnat påverka beslutsdelen i det angripna beslutet.

79 Förstainstansrätten skall således avgöra, inom ramen för sin prövning av den andra delen av den första grunden, huruvida kommissionens bedömning av de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet är oriktig.

Den andra delgrunden: Huruvida kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning av vissa villkor som måste vara uppfyllda för att ett gemenskapsintresse skall föreligga

80 Sökandena har anfört att kommissionen inte gjort en korrekt bedömning av de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet samt deras bestående konkurrensbegränsande verkningar.

Sammandrag av det angripna beslutet

81 Det angripna beslutet innehåller följande anmärkningar, såvitt är relevant för lösningen på den aktuella tvisten. Kommissionen fann att de påstådda överträdelserna upphörde år 1991 och hänvisade därvid till GD NET-beslutet (se punkt 5

ovan). Kommissionen anförde att det efter år 1991 inte längre fanns incitament att lämna korssubventioner. Enligt GDEW-avtalen behöll La Poste bara en andel om 12,5 procent av GDEW (som i Frankrike utgjordes av SFMI-Chronopost) när SFMI-Chronopost fusionerades med TNT:s och den tyska, den nederländska, den svenska och den kanadensiska postens expresspostverksamhet. Kommissionen fann att eftersom GDEW:s vinster delats upp och fördelats mellan alla aktieägarna, var ingen av aktörerna på postmarknaden intresserad av att ensidigt gynna GDEW med korssubventioner (punkt 51 i det angripna beslutet).

82 Kommissionen underströk även att La Poste från mars 1995 var skyldigt att iaktta åtagandet, som bifogats GD NET-beslutet, att tillhandahålla infrastrukturtjänster på underentreprenad till tredje man på motsvarande villkor som företaget tillhandahöll tjänster till SFMI-Chronopost (punkt 58 i det angripna beslutet).

83 Kommissionen anförde att den år 2002 hade frågat klagandena huruvida de hade begärt att La Poste skulle tillhandahålla tjänster på underentreprenad av det slag som La Poste tillhandahöll SFMI-Chronopost, och det framgår av svaret att ingen av aktörerna hade någon önskan att göra detta (punkt 61 i det angripna beslutet). Kommissionen underströk att FedEx hade ingått avtal, som trädde i kraft år 2002, med holdingbolaget Chronopost rörande vissa infrastrukturtjänster (punkt 63 i det angripna beslutet).

84 Vidare angav kommissionen att det påstådda tidigare konkurrensbegränsande uppträdandet inte fick någon bestående verkan.

85 Den presenterade därvid följande tabell rörande utvecklingen av den internationella expresspostens andel av värdet av den franska marknaden:

				(i procent)
År	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	24–32	22	25
DHL	42	22–28	28	35
FedEx	7–16	10–17	11	10
UPS	2	3–6	9	7
TNT/GDEW	4–7	4–13	10	11
Jet Services	6	4–5		11

86 Kommissionen betonade att SFMI-Chronoposts marknadsandel var 25 procent år 2001, det vill säga tre procentenheter mindre än år 1990, baserat på medelvärdet i intervallet 24–32 procent. Att skillnaden var såpass begränsad visar att SFMI-Chronoposts marknadsandel hade ett mycket svagt samband med det påstådda missbruket. Slutsatsen av detta var enligt kommissionen att SFMI-Chronoposts marknadsandel beror på andra avgörande faktorer (punkt 73 i det angripna beslutet).

87 Kommissionen tillade att få företag lämnat marknaden sedan år 1991 och att bara två, mycket små leverantörer lämnat den franska marknaden för internationell postbefordran, CRIE och Extracom (punkt 79 i det angripna beslutet). Vad gäller bolaget CRIE påpekade kommissionen att de skäl som det bolaget gett till varför det drog sig tillbaka, som svar på en begäran från kommissionen om att lämna upplysningar, inte hade något samband med bristande tillgång till La Postes nätverk eller missbruk av dominerande ställning från sistnämnda företags sida (punkt 80 i det angripna beslutet). Kommissionen betonade att den inte kände till några omständigheter som påvisar ett orsakssamband mellan det ifrågasatta uppträdandet och att någon enda aktör lämnat den relevanta marknaden (punkt 85 i det angripna beslutet).

88 Kommissionen fann vidare att franska kunder är extremt priskänsliga när de väljer mellan leverantörer av expresspostt jänster och att de kunder som vill byta leverantör kan göra så utan hinder och för övrigt också ofta gör det (punkterna 86–100 i det angripna beslutet).

89 Vad gäller klagandenas argument att det är väsentligt att ha tillgång till ett nationellt nätverk för att kunna sälja sina tjänster till ad hoc-segmentet (tillfälliga kunder), svarade kommissionen att om tillgång till La Postes nätverk faktiskt var väsentligt, skulle konkurrensen oundvikligen ha utvecklats på grundval av kommersiella avtal sedan mars 1995 (punkt 104 i det angripna beslutet). DHL:s betydande och växande marknadsandel i ad hoc-segmentet visar att SFMI-Chronoposts exklusiva tillgång till La Postes heltäckande lokala postdistributionsnät fram till år 1995 inte medfört någon betydande, varaktig snedvridning av konkurrensen i det segmentet (punkt 105 i det angripna beslutet). Kommissionen åberopade även telefon- och internetförsäljningens växande betydelse (punkterna 113 och 114 i det angripna beslutet).

90 Kommissionen anförde vidare att det inte förelåg några bestående verkningar på prissidan. Den underströk att klagandena hade uppgett att SFMI-Chronopost hade anpassat sina priser till konkurrenternas omkring år 1991 och att företaget hade återgått till prissättning som utgjorde missbruk i ett senare skede, åtminstone omkring år 2000 samt år 2002 (punkt 116 i det angripna beslutet). Vad gäller klagandenas argument att dessa priser utgjorde bestående verkningar av korssubventionerna, uppgav kommissionen att det inte var utrett att de priser som SFMI-Chronopost tillämpade från år 2000 hade något som helst samband med de korssubventioner som SFMI-Chronopost påstås ha erhållit (punkt 118 i det angripna beslutet). I alla händelser föreföll det högst osannolikt att ett företag under mer än ett decennium skulle bedriva en underprissättningspolitik (punkt 119 i det angripna beslutet).

91 I den del av det angripna beslutet som ägnas åt bedömningen av huruvida det förelåg ett tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva klagomålet, framhöll kommissionen

att den omständigheten att det påstådda missbruket pågått under fem år inte medför att ärendet har ett gemenskapsintresse när missbruket upphört 13 år tidigare och inte får någon bestående verkan (punkt 124 i det angripna beslutet).

92 Beträffande det påstådda missbrukets allvar tillbakavisade kommissionen, i punkterna 125 och 126 i det angripna beslutet, klagandenas argument att det framgår av riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallade riktlinjerna) att det påstådda missbruket var ”mycket allvarligt”, eftersom La Poste hade monopolställning. Enligt kommissionen utarbetades riktlinjerna i syfte att bidra till större öppenhet vad gäller kommissionens politik vid fastställande av böter. De rör däremot inte kommissionens möjlighet att avslå ett klagomål på grund av bristande gemenskapsintresse.

93 Kommissionen påpekade även att den relevanta marknaden inte blivit nämnvärt mer koncentrerad än vad den var år 1986, sett utifrån en jämförelse av hur marknadskoncentrationen såg ut år 1986 respektive åren 2000 och 2001, beräknad enligt Herfindahl-Hirschmann-indexet (punkterna 131 och 132 i det angripna beslutet).

Parternas argument

— De påstådda överträdelsernas allvar

94 Sökandena anser att den marknad som berörs av de påstådda överträdelserna har en uppenbar gemenskapsdimension och har betonat att klagomålet kom från näst intill samtliga berörda aktörer. Kommissionen har många gånger konstaterat att

den påstådda överträdelsen, det vill säga korssubventionering finansierad genom postmonopolets resurser, är särskilt allvarlig. Kommissionen borde följaktligen i det angripna beslutet ha dragit den slutsatsen att den påstådda överträdelsen var av särskilt allvarlig art.

95 Kommissionen har påpekat att den i det angripna beslutet bemötte sökandenas argument i denna fråga. Den har gjort gällande att även om den påstådda överträdelsen ansågs vara särskilt allvarlig, skulle det inte ändra dess bedömning vad gäller bristande gemenskapsintresse av att beivra den påstådda överträdelsen, med hänsyn till att den bland annat upphört och inte får någon bestående verkan.

— De påstådda överträdelsernas varaktighet

96 Sökandena har hävdat att kommissionen utifrån handlingarna i ärendet inte kunde annat än klassificera de påstådda överträdelserna som överträdelser med lång varaktighet.

97 De har gjort gällande att överträdelsen inte har upphört och att SFMI-Chronopost har fortsatt att erhålla priser från La Poste som ligger under självkostnadsnivå. Detta har gjort det möjligt för företaget att alltefter omständigheterna välja det mest effektiva vapnet mot sina konkurrenter, antingen underprissättning eller anpassning av priserna till konkurrenternas, samt att göra avsevärda vinster. La Postes olagliga överföring av resurser från det legala monopolet till konkurrensutsatt verksamhet utgör i sig missbruk av dominerande ställning. Kommissionen har vidare inte reagerat på vissa mycket precisa uppgifter som sökandena lämnat, i synnerhet exempel på underprissättning eller priser under det normala, från SFMI-Chronoposts sida år 1994 och år 1999.

98 Kommissionen har mot de argumenten anfört att det inte är fastslaget att det i sig utgör missbruk av dominerande ställning i den mening som avses i artikel 82 EG att ett företag som har en dominerande ställning fakturerar underpriser till ett dotterbolag som är verksamt på en annan marknad, där moderbolaget inte har en dominerande ställning. Effekterna av ett missbruk skall i princip vara märkbara på marknaden, vilket inte är fallet när det rör sig om förhöjda vinstmarginaler och tätt återkommande hög vinstutdelning.

— De påstådda överträdelsernas bestående verkningar

99 Sökandena anser att det är tack vare de påstådda överträdelserna som SFMI-Chronopost har kunnat skaffa sig en ledande ställning på den relevanta marknaden på mindre än fyra år. De har gjort gällande att kommissionen gjort fel som nöjt sig med att i det angripna beslutet kontrollera i vilken mån sidoeffekterna av de påstådda överträdelserna varit bestående (utvecklingen av marknadsandelar, marknadsutträde, priskänsligheten på efterfrågesidan, avsaknaden av hinder mot att byta leverantör, nödvändigheten av att förfoga över ett tätt lokalt nätverk och avsaknaden av bestående verkningar i prishänseende) och inte bekymrat sig över överträdelsens främsta verkan, som är av strukturell art, nämligen att SFMI-Chronopost getts en marknadsledande ställning och kunnat behålla denna.

100 Sökandena har i sin replik hänvisat till en rapport som upprättades i augusti 2003 av professor Encaoua (nedan kallad Encaoua-rapporten). Där visas bland annat att marknadsstrukturen blivit mer koncentrerad, att det skett betydelsefulla marknadsutträden och att byte av tjänsteleverantör är förenat med kostnader.

101 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

102 Förstainstansrätten skall först pröva huruvida kommissionen gjort fel när den utvärderade de påstådda överträdelsernas varaktighet och när den fann att det inte förelåg några bestående verkningar.

— De påstådda överträdelsernas varaktighet

103 Kommissionens resonemang om att de påstådda korssubventionerna upphörde år 1991 grundar sig bland annat på att det saknades incitament för att lämna korssubventioner därefter. Den bedömningen grundar sig på att La Poste bara ägde en andel om 12,5 procent av GDEW (som i Frankrike utgjordes av SFMI-Chronopost), och då GDEW:s vinster delats upp och fördelats mellan alla aktieägarna var ingen av aktörerna på postmarknaden intresserad av att ensidigt gynna GDEW med korssubventioner. Det skall konstateras att sökandena varken har bestritt La Postes ägarandel eller vinstdelningen och att de alltså inte har gjort gällande att kommissionen grundat sin bedömning i detta avseende på materiellt oriktiga uppgifter angående de faktiska omständigheterna.

104 Det var inte längre ekonomiskt motiverat för La Poste att gynna GDEW med korssubventioner, eftersom de övriga aktieägarna i GDEW skulle ha dragit nytta av dessa till 87,5 procent. Kommissionen kunde, vid sin bedömning av gemenskapsintresset av att pröva ett klagomål, dra slutsatsen att de påstådda korssubventionerna hade upphört år 1991 (eller, mer specifikt, något senare när den koncentration som godkänts genom GD NET-beslutet genomförts) utan att därigenom göra sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning. Sökandenas argument, att kommissionen aldrig kontrollerat huruvida de åtaganden som gjordes med anledning av GD NET-beslutet

hade uppfyllts, kan inte godtas. Att det saknas ekonomiska skäl är en omständighet som är oberoende av huruvida La Poste uppfyllt de skyldigheter företaget påtagit sig med anledning av GD NET-beslutet. Inte heller kan sökandenas argument att La Poste saknade analytisk bokföring fram till år 2001 anses relevant. Avsaknad av incitament att lämna korssubventioner är oberoende av huruvida det finns någon analytisk bokföring.

105 Förstainstansrätten kan i detta sammanhang inte godta sökandenas argument som grundar sig på att förstainstansrätten, i domen av den 7 juni 2006 i det ovan i punkt 23 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, på grund av bristande motivering delvis ogiltigförklarade 1997 års beslut angående den del av klagomålet som avser statligt stöd. Detta beslut grundar sig på ett annat resonemang, främst på en beräkning av kostnaderna för logistisk hjälp och på en jämförelse med den ersättning som SFMI-Chronopost betalade åren 1986–1995. Kommissionen var inte skyldig att göra en sådan beräkning vid sin bedömning av gemenskapsintresset av att pröva klagomålet till följd av ett påstått missbruk av dominerande ställning.

106 Det är värt att understryka att kommissionen är exklusivt behörig att fastställa att ett stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden. Vad gäller statligt stöd är kommissionen skyldig att efter det första skedet av prövningen besluta antingen att den statliga åtgärden i fråga inte utgör ”stöd” i den mening som avses i artikel 87.1 EG, att åtgärden visserligen utgör stöd men att detta är förenligt med den gemensamma marknaden eller att inleda ett förfarande enligt artikel 88.2 EG (förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-95/96, Gestevisión Telecinco mot kommissionen, REG 1998, s. II-3407, punkterna 54 och 55).

107 Vad däremot gäller ett klagomål om missbruk av dominerande ställning som inte omfattas av kommissionens exklusiva behörighet, har denna institution ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller prioriteringar och är inte skyldig att ta ställning till huruvida det skett en överträdelse. Om kommissionen slår fast att det

från en viss tidpunkt inte längre finns ekonomiska skäl att agera på ett visst sätt, kan den i princip konstatera att den påstådda överträdelsen har upphört, såvida det inte finns tillräckliga tecken på motsatsen. Vid en prövning av gemenskapsintresset, som syftar till att kommissionen skall kunna göra prioriteringar, är denna inte skyldig att ägna resurser åt att göra en motsvarande beräkning som i delen om statligt stöd. Att klagomålet i fråga rör både statligt stöd och missbruk av dominerande ställning hindrar inte att kommissionen undersöker de två aspekterna av klagomålet separat. Att kommissionen inlett ett förfarande avseende statligt stöd och gjort en fördjupad undersökning på den punkten utesluter inte att den kan avslå den del av klagomålet som rör missbruk av dominerande ställning på grund av bristande gemenskapsintresse utifrån de kriterier som är tillämpliga i den delen.

108 Sökandena har gjort gällande att de uppmärksammat kommissionen på att SFMI-Chronopost hade en mycket hög intern avkastning och onormalt hög utdelning. De har därvid hänvisat till en rapport som upprättades av ett konsultbolag i maj 1996, som de åberopat i förfarandet. Det räcker här att konstatera att tabellerna med uppgifter om den interna avkastningen och den utdelning som betalats ut till aktieägarna gäller åren 1986–1992 respektive 1986–1991. Siffrorna för tiden innan eller omedelbart efter det att GD NET-beslutet antogs har ingen betydelse för slutsatsen att La Poste inte längre hade incitament att lämna korssubventioner efter det att den koncentration som godkändes genom det beslutet hade genomförts.

109 I alla händelser skall det betonas att kommissionen med rätta grundade sig på den omständigheten att La Poste från mars 1995 var skyldigt att uppfylla sitt åtagande att förse tredje man med infrastrukturtjänster på underentreprenad på motsvarande villkor som företaget tillhandahöll sådana tjänster till SFMI-Chronopost. Kommissionen kunde av detta dra slutsatsen att korssubventionerna hade upphört senast vid den tidpunkten. Det finns inga ekonomiska skäl för ett företag med dominerande ställning att för tillträde till dess nätverk ta ut underpriser av ett dotterbolag som är verksamt på en konkurrensutsatt marknad om det måste erbjuda konkurrenterna tillträde på samma villkor.

110 Sökandena har klandrat kommissionen för att inte ha kontrollerat huruvida La Poste uppfyllt sina skyldigheter. Det framgår dock av det angripna beslutet att kommissionen frågat klagandena huruvida de begärt att La Poste skulle tillhandahålla tjänster på underentreprenad av det slag som de tillhandahöll åt SFMI-Chronopost och att det framgick av de svar som erhölls att ingen av aktörerna hade uttryckt önskemål om detta. Under de förhållandena skall de åtgärder som kommissionen vidtagit för att undersöka saken anses tillräckliga. Om La Poste åtagit sig att erbjuda icke-diskriminerande tillgång till sitt nätverk och om inget företag har efterfrågat detta uppkommer aldrig frågan huruvida La Poste har uppfyllt sin skyldighet, eftersom företaget inte haft möjlighet att åsidosätta den.

111 Till detta kommer att FedEx, som kommissionen konstaterat i det angripna beslutet, ingick flera olika avtal med holdingbolaget Chronopost vilka trädde i kraft år 2002. Sökandena har inte hävdat att de villkor som erbjöds FedEx är diskriminerande i förhållande till dem som erbjöds SFMI-Chronopost.

112 Vad gäller SFMI-Chronoposts prispolitik har sökandena klandrat kommissionen för att inte ha reagerat på exemplen på underprissättning eller annars till priser under det normala, från SFMI-Chronoposts sida år 1994 och år 1999. Sökandena har inte heller i förevarande tvist gjort gällande att SFMI-Chronopost haft en dominerande ställning på den franska marknaden för internationell expresspost. SFMI-Chronoposts prispolitik på den marknaden kan således inte utgöra missbruk av dominerande ställning, om det inte finns någon koppling till korssubventionerna från den sektor där La Poste har monopol. Sökandena har för övrigt inte anfört som grund för sin talan att kommissionen i det angripna beslutet underlåtit att kontrollera huruvida SFMI-Chronoposts prispolitik utgjorde en överträdelse av artikel 82 EG, oberoende av huruvida det förekom korssubventioner. Det exempel som sökandena hänvisat till i förevarande tvist beträffande år 1994 rör dessutom priset för ett paket som skickats från Belgien till Danmark, Grekland, Spanien, Irland, Portugal eller Schweiz och rör följaktligen inte den franska marknaden för internationell expresspost.

113 Kommissionen påpekade också, i punkt 116 i det angripna beslutet, att SFMI-Chronopost enligt vad klagandena påstod anpassade sina priser efter konkurrenternas omkring år 1991. Sökandenas argument att La Postes otillåtna korssubventioner från det legala monopolet till konkurrensutsatt verksamhet i sig utgör missbruk av dominerande ställning kan därvid inte godtas.

114 Enbart den omständigheten att ett företag har getts en ensamrätt för att kunna utföra en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse innebär inte att företaget inte får göra vinster på de verksamheter som det har monopol på och hindrar inte att företaget utvidgar sin verksamhet till konkurrensutsatta områden (förstainstansrättens dom av den 20 mars 2002 i mål T-175/99, UPS Europe mot kommissionen, REG 2002, s. II-1915, punkt 51).

115 Förvärv av en del av ett företag (och, analogt, korssubventionering) kan ge upphov till problem med avseende på gemenskapens konkurrensregler om de ekonomiska medel som företaget i monopolställning har nyttjat är resultatet av överpriser eller diskriminerande priser eller annat missbruk som har förekommit på den marknad där företaget har monopol (domen i det ovan i punkt 114 nämnda målet UPS Europe mot kommissionen, punkt 55). I förevarande fall har sökandena inte gjort gällande att något sådant förekommit inom den sektor där monopol råder.

116 Det följer inte av rättspraxis av korssubventionering i sig utgör missbruk av dominerande ställning, oberoende av vilken politik som förs inom den sektor där monopol råder och i den konkurrensutsatta sektorn. Om La Poste tog ut underpriser för sina tjänster till SFMI-Chronopost utgör inte det nödvändigtvis ett hinder för konkurrenterna, särskilt om, såsom sökandena har hävdat, SFMI-Chronopost använde detta stöd till att göra avsevärda vinster eller betala ut högre utdelning. I motsats till vad sökandena har hävdat är det inte ett ”vapen” som kan användas mot konkurrenterna att anpassa sina priser till konkurrenternas eller göra stora vinster, eftersom det inte

påverkar kundernas val av vem som skall tillhandahålla dem tjänster att ett företag gör stora vinster. Kommissionen kunde alltså dra den slutsatsen att den påstådda överträdelsen hade upphört när SFMI-Chronopost, i enlighet med vad klagandena själva angett, hade anpassat sina priser till konkurrenternas. Sökandena har inte påstått att konkurrenternas priser var exceptionellt låga.

117 Vad gäller det angivna prisexemplet för år 1994 skall det erinras om att detta inte rör den relevanta marknaden. Beträffande de angivna prisexemplen för år 1999 härrör de från en period flera år efter att GD NET-beslutet fattades och La Poste blev skyldigt att ge tillgång till sitt nätverk på icke-diskriminerande villkor. Det är inte utrett att det finns ett samband mellan dessa prisexempel och de korssubventioner som eventuellt mottagits under de föregående åren. Kommissionen underströk också med rätta, i punkt 119 i det angripna beslutet, att det föreföll högst osannolikt att ett företag under mer än ett decennium skulle driva en underprissättningspolitik. En sådan politik måste bedrivas konsekvent för att målet att tränga ut konkurrenterna skall kunna uppnås. Sökandena har inte hävdat att SFMI-Chronopost – efter att ha anpassat sina priser till konkurrenternas – återgick till en systematisk underprissättning.

118 Av vad som anförts följer att kommissionen lagligen kunnat finna att den påstådda överträdelsen avslutades omkring år 1991.

119 Kommissionen fann i det angripna beslutet att den omständigheten att det påstådda missbruket pågått i fem år inte medförde att det var av gemenskapsintresse, eftersom det hade upphört 13 år tidigare och inte fick någon bestående verkan. Sökandena har i detta sammanhang inte visat vare sig att kommissionen grundade sig på materiellt felaktiga uppgifter eller att den gjorde en uppenbart oriktig bedömning.

120 Även om en överträdelse som pågått under fem år måste anses ha haft lång varaktighet, betyder inte det att kommissionen inte kan finna att det inte föreligger något gemenskapsintresse av att pröva klagomålet. Det räcker att kommissionen tar hänsyn till den påstådda överträdelsens varaktighet vid bedömningen av gemenskapsintresset. Den omständigheten, som sökandena åberopat, att kommissionen i ett annat ärende prövat en överträdelse som pågick i lite drygt två år betyder inte att kommissionen är skyldig att i alla andra fall beivra överträdelser som varat längre tid, utan varje ärende skall bedömas utifrån de konkreta omständigheterna i det enskilda fallet.

121 Det kan tilläggas att även om kommissionen enbart hade slagit fast att överträdelsen hade upphört från mars 1995, betyder inte det att den gjort en oriktig bedömning av gemenskapsintresset som skulle motivera att det angripna beslutet ogiltigförklarades. I punkt 124 i det angripna beslutet framhöll kommissionen att den omständigheten att det påstådda missbruket hade varat i fem år inte medför att ärendet är av gemenskapsintresse när detta missbruk upphört 13 år tidigare och saknar bestående verkningar. Det argumentet grundar sig i sak på att den påstådda överträdelsen visserligen haft lång varaktighet men upphört för flera år sedan och inte hade några bestående verkningar, vilket även hade varit fallet om överträdelsen hade upphört först i mars 1995.

122 Den omständigheten att kommissionen fattade det angripna beslutet flera år efter att klagomålet gavs in hindrar inte i sig kommissionen från att bedöma huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse utifrån läget vid tiden för det angripna beslutet. Det var tillåtet för kommissionen att försvara sitt avslagsbeslut av den 30 december 1994 inför gemenskapsdomstolarna, eftersom detta beslut ogiltigförklarades först den 25 maj 2000, när förstainstansrätten meddelade sin dom i mål T-77/95 efter det att målet återförvisats dit. Kommissionen kunde i det angripna beslutet anta att överträdelsen hade upphört omkring år 1991, långt innan dess avslagsbeslut av år 1994 ogiltigförklarades. Parametrarna för bedömningen av gemenskapsintresset förändrades alltså inte på något avgörande sätt mellan den 25 maj 2000 (dagen för ogiltigförklaring av avslagsbeslutet av den 30 december 1994) och den 19 november 2004 (dagen då det angripna beslutet fattades).

— De påstådda överträdelsernas bestående verkningar

123 Det skall framhållas att sökandena har åberopat nya argument i sin replik, vilka handlar om att kommissionen gjort en missbedömning av vissa omständigheter vid bedömningen av de påstådda överträdelsernas bestående verkningar, och att de först i det skedet lagt fram Encaoua-rapporten. Dessa nya argument rör den andra delen av den första grunden, där sökandena har gjort gällande att kommissionen felaktigt funnit att de påstådda överträdelserna inte fick någon bestående verkan. De utgör därför inte en ny grund i den mening som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna, utan förstärkning av en grund som kan tas upp till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 26 april 2007 i mål C-412/05 P, Alcon mot harmoniseringsbyrån, ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, punkt 40). Eftersom dessa nya argument kan tas upp och prövas i sak, skall Encaoua-rapporten beaktas, i den mån den ger stöd åt dessa nya argument, även om sökandena inte i enlighet med artikel 48.1 i rättegångsreglerna uttryckligen angett skälen för att denna bevisning inte lagts fram tidigare. Om ett nytt argument kan prövas i sak kan parten inte förhindras att lägga fram bevisning till stöd för detta argument.

124 Kommissionen slog vid sin bedömning av huruvida det förelåg bestående verkningar fast att bara två, mycket små leverantörer lämnat marknaden. Sökandena har hänvisat till Encaoua-rapporten och gjort gällande att det skett betydande marknadsutträden. Det kan påpekas att denna rapport endast behandlar fallen FedEx och CRIE i detalj. Kommissionen analyserade dessa två företags utträde i det angripna beslutet. Vad gäller FedEx noterade den att det bolaget visserligen hade lämnat marknaden för expresspost inom Europa men att det snabbt kunnat inträda igen år 1996. Under dessa omständigheter hade kommissionen stöd för sin slutsats att FedEx delvisa och tillfälliga marknadsutträde inte kunde anses utgöra en bestående verkan av den påstådda överträdelsen.

125 Vad gäller CRIE anges i Encaoua-rapporten att företagets marknadsutträde hade samband med SFMI-Chronoposts underprissättning. Kommissionen svarade på

det argumentet i punkt 81 i det angripna beslutet med en uttrycklig hänvisning till Encaoua-rapporten och genom att påpeka att CRIE, som svar på en begäran om upplysningar från kommissionen, hade åberopat andra skäl som förklaring till dess marknadsutträde. Kommissionen kunde med giltig verkan grunda sig på information som den mottagit som svar på sin begäran om upplysningar, eftersom oriktiga upplysningar kan medföra böter och CRIE dessutom inte föreföll ha något som helst intresse av att lämna oriktiga upplysningar till kommissionen. Det skall påpekas att vid en ogiltighetstalan prövar förstainstansrätten rättsenhetligheten av det angripna beslutet och är då inte behörig att ompröva klagomålet. Om sökandena anser att de omständigheter som kommissionen bedömt utifrån marknadsutträdesaspekten är oriktiga, ankommer det på dem att peka ut ett rättsligt eller sakligt fel som de anser att kommissionen har begått. Det räcker inte att hänvisa till de händelser som redovisas i Encaoua-rapporten, vilka kommissionen bedömt i det angripna beslutet, utan att förklara på vilket sätt argumentationen där är felaktig.

126 Vad gäller sökandenas argument att kommissionen inte i tillräcklig mån tagit hänsyn till de oerhörda svårigheterna för så starka företag som UPS att ta sig in och hålla sig kvar på den franska marknaden för internationell expresspost, skall det konstateras att kommissionen i punkt 84 i det angripna beslutet påpekade att UPS hade omorganiserat sin verksamhet i Frankrike år 1996 för att i högre grad fokusera på den internationella marknaden, men att företaget inte hade lämnat den franska marknaden för internationell expresspost. Det framgår av tabellen över marknadsandelar (se punkt 85 ovan), som grundar sig på bedömningar från klagandena, att UPS:s andel av denna marknad till och med ökade mellan år 1986 och år 1996. Under dessa omständigheter kan domstolen inte godta sökandenas ej underbyggda påstående om UPS:s svårigheter att hålla sig kvar på marknaden.

127 Vad gäller priskänsligheten på efterfrågesidan hänvisade kommissionen i punkterna 87 och 88 i det angripna beslutet till studier som FedEx och DHL lagt fram, enligt vilka priset var den viktigaste faktorn vid valet av tjänsteleverantör. Kommissionen kunde av detta dra slutsatsen att franska kunder var synnerligen priskänsliga när de valde tjänsteleverantör för expresspost. När det gäller den åtskillnad som

gjordes i Encaoua-rapporten mellan priselasticitet på efterfrågesidan och graden av priskonkurrens räcker det att konstatera att kommissionen bemötte det argumentet i punkt 90 i det angripna beslutet och att sökandena inte framfört något argument som visar att den argumentationen är behäftad med något rättsligt eller sakligt fel. Beträffande SFMI-Chronoposts dolda rabatter, som nämns i Encaoua-rapporten, framgår det inte tydligt vilka följder bristen på öppenhet kunde ha fått för priskänsligheten på efterfrågesidan. Kommissionen betonade i alla händelser, i punkt 91 i det angripna beslutet, att på en relativt koncentrerad marknad är den omständigheten att tjänsteleverantörerna inte känner till konkurrenternas priser en garanti för att priserna inte stabiliserar sig på en nivå över den som följer av fri konkurrens.

128 Sökandena har även gjort gällande att det var förenat med kostnader att byta tjänsteleverantör och att kommissionen inte tagit hänsyn till SFMI-Chronoposts system med dolda rabatter, att det ingicks kommersiella avtal med stamkunder och att det inte var någon större rotation bland kunderna. Allt detta anges i Encaoua-rapporten. Vad gäller bristen på rotation bland kunderna slog kommissionen fast i punkt 96 i det angripna beslutet att de kunder som FedEx förvärvade respektive förlorade under de tre åren 1999–2001 i genomsnitt utgjorde 22 procent av dess årsomsättning. Kommissionen kunde av detta dra slutsatsen att det förekom en avsevärd rotation av kunder. Sökandena har inte gett några exempel som motbevisar detta.

129 Vad gäller försöken att binda upp kunderna till ett visst företag bemötte kommissionen klagandenas argument i punkterna 99 och 100 i det angripna beslutet och konstaterade då bland annat att klagandena inte hade lagt fram någon bevisning till stöd för att det var förbundet med kostnader att byta tjänsteleverantör eller ens lämnat några detaljer kring sina egna försök i det avseendet. Även om det i Encaoua-rapporten anges att det utanför ad hoc-segmentet förekommer ”mer eller mindre långvariga” kontrakt som kan innehålla klausuler om att kunden skall betala en straffavgift vid byte av tjänsteleverantör, är detta endast ett teoretiskt påstående såtillvida som det enda som nämns i rapporten är en tänkbar möjlighet. Det påstås inte att

SFMI-Chronopost faktiskt ingått avtal som haft lång varaktighet eller inneburit en straffavgift för att avskräcka kunderna från att byta tjänsteleverantör. Att en leverantör ger viktiga kunder rabatter betyder inte att det föreligger ett hinder mot att byta leverantör om ett annat företag erbjuder ett bättre pris, eventuellt genom att också ge rabatt. Sökandena har inte hävdat att förekomsten av rabatter är kopplad till ingående av avtal med lång varaktighet.

130 Vad gäller sökandenas argument om den fördel som SFMI-Chronopost drog av att ha haft exklusiv tillgång till La Postes nätverk fram till mars 1995, kan det noteras att kommissionen ägnade punkterna 101–114 i det angripna beslutet åt att pröva behovet av att förfoga över ett tätt lokalt nätverk och bemötte klagandenas argument med att denna exklusiva tillgång hade skapat hinder för inträde i ad hoc-segmentet. Sökandena har inte pekat ut något fel som kommissionen gjort i denna del av det angripna beslutet. Kommissionen underströk också med rätta, i punkt 102 i detta beslut, att klagandena inte kritiserade att SFMI-Chronopost fick tillgång till La Postes nätverk, utan att detta erbjöds till underpris. I den mån den exklusiva tillgången fram till mars 1995 inte i sig ifrågasätts, kan något som är en eventuell följd av denna tillgång inte utgöra en bestående verkan av den påstådda överträdelsen. Vad gäller de påstådda underpriserna kunde kommissionen, inom ramen för detta förfarande, lagligen finna att de påstådda korssubventionerna hade upphört omkring år 1991.

131 Sökandenas allmänna påstående att kommissionen inte tog ställning till alla de faktiska och rättsliga omständigheterna som framfördes kan inte heller godtas. Av vad som anförts följer att kommissionen i det angripna beslutet utvärderade omständigheterna med hänsyn tagen till klagandenas argument och de handlingar som dessa lade fram. Under dessa omständigheter ankommer det på sökandena att ange exakt vilka faktiska och rättsliga omständigheter som kommissionen i strid med sina skyldigheter underlät att beakta.

132 Vad gäller sökandenas kritik att kommissionen inte beaktat huvudeffekten av missbruket av en dominerande ställning, nämligen att SFMI-Chronopost getts en marknadsledande ställning och kunnat behålla denna, framhöll kommissionen i det angripna beslutet att skillnaden mellan SFMI-Chronoposts marknadsandelar år 1990 respektive år 2001 inte var mer än cirka tre procentenheter, vilket visar att dess marknadsandel hängde föga samman med det påstådda missbruket. Kommissionen gjorde också gällande, i punkt 66 i det angripna beslutet, att om efterfrågan på enskilda företags tjänster var starkt priskänslig och kunderna enkelt kunde byta tjänsteleverantör, vilket de också regelbundet gjorde, gick det inte att dra den slutsatsen att det påstådda konkurrensbegränsande uppträdandet, som upphört sedan mycket lång tid tillbaka, fortfarande kunde påverka marknaden. Även om SFMI-Chronoposts snabba tillväxt under perioden åren 1986–1990 hade samband med den påstådda överträdelsen, betyder inte det nödvändigtvis att SFMI-Chronoposts marknadsandel vid tiden för det angripna beslutet hängde samman med den utvecklingen, som skedde under etableringsfasen.

133 Under omständigheterna i förevarande fall, där kommissionen slagit fast att kunderna är mycket priskänsliga, att det inte föreligger några hinder mot att byta tjänsteleverantör, att bara två, mycket små leverantörer lämnat marknaden och att det inte visats föreligga något orsakssamband mellan dessa marknadsutträden och det påstådda missbruket, kunde kommissionen, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning, finna att SFMI-Chronoposts marknadsandel vid tiden för det angripna beslutet inte utgjorde en bestående verkan av den påstådda överträdelsen. När kommissionen väl hade slagit fast att marknaden hade dessa egenskaper, kunde den komma fram till att marknadens struktur vid tiden för det angripna beslutet var resultatet av de konkurrensvillkor som gällde vid den tiden, och inte resultatet av eventuella korssubventioner som lämnats många år tidigare. Sökandena har inte gjort gällande att SFMI-Chronopost, efter år 1991, undanröjt all priskonkurrens genom att systematiskt anpassa sig till de lägsta konkurrentpriserna.

134 Kommissionen kunde även grunda sig på den omständigheten att skillnaden mellan SFMI-Chronoposts marknadsandelar år 1990 respektive år 2001 var liten, som stöd

för att andra faktorer än de korssubventioner som påståtts ha lämnats tidigare var avgörande för SFMI-Chronoposts marknadsandel vid tiden för det angripna beslutet. När det gäller sökandens argument att kommissionen inte beaktade att marknaden för expresspost under 1990-talet var en tillväxtmarknad, har de inte tydligt uppgett vilka slutsatser kommissionen borde ha dragit av detta. Om marknaden var växande och alltså var stadd i förändring, tycks det snarast mindre troligt att marknadsstrukturen vid tiden för det angripna beslutet hade samband med den överträdelse som påstås ha skett tidigare.

135 Även om man ansåg att kommissionen enbart hade slagit fast att korssubventionerna upphörde år 1995, försvagar inte det dess argumentation på den punkten. Tabellen över marknadsandelar visar att SFMI-Chronoposts andel sjönk mellan år 1990 och år 1996 och ökade igen med tre procentenheter mellan år 1996 och år 2001. Om det antas att överträdelsen upphörde år 1995, betyder det att SFMI-Chronopost tappade marknadsandelar under en period som sammanföll med det påstådda missbruket (åren 1990–1996) och erövrade marknadsandelar efter den perioden (åren 1996–2001). Under sådana omständigheter och mot bakgrund av marknadens egenskaper, hade kommissionen skäl att finna att SFMI-Chronoposts marknadsandel vid tidpunkten för det angripna beslutet inte kunde förklaras med den överträdelse som påståtts ha skett i det förflutna och att den inte hade några bestående verkningar.

136 De bestående verkningarna av en påstådd överträdelse kan dessutom inte alltid medföra att ett klagomål är av gemenskapsintresse. I punkt 96 i domen av den 4 mars 1999, i det ovan i punkt 13 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, klandrade domstolen förstainstansrätten för att den inte hade försäkrat sig om att det hade kontrollerats att de konkurrensbegränsande verkningarna inte bestod och, i förekommande fall, att dessa inte kunde medföra att klagomålet var av gemenskapsintresse. I punkterna 131 och 132 i det angripna beslutet, i den delen som rör bedömningen av huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse av att pröva klagomålet, påpekade kommissionen att marknaden inte var väsentligt mer koncentrerad år 2001 än år 1986 och att Herfindahl-Hirschmann-indexet var i stort sett oförändrat.

137 Det konstaterandet motsägs inte av sökandenas argument att kommissionen borde ha väntat sig en avsevärt minskad grad av koncentration efter det att SFMI-Chronopost inträdde på marknaden med en synnerligen stor marknadsandel. Sökandena har hävdat att om koncentrationen på marknaden inte minskade efter det att SFMI-Chronopost gjorde sitt inträde är det för att sistnämnda företag gott och väl kompenserats genom att flera andra lämnade marknaden. Att Herfindahl-Hirschmann-indexet hållit sig stabilt visar att konkurrensen på marknaden inte minskat, sett till situationen som helhet, trots att två små företag lämnat den. Av detta går det att dra slutsatsen att SFMI-Chronoposts inträde på marknaden inte hade någon negativ inverkan på situationen där som helhet, förutom att det inte visats föreligga något orsakssamband mellan ovannämnda marknadsutträden och SFMI-Chronoposts uppträdande. Vidare, som kommissionen med rätta noterade i punkt 133 i det angripna beslutet, har klagandena inte visat på vilket sätt konkurrensen var mindre fri på en marknad med två stora aktörer än på en marknad med en enda dominerande aktör, såsom var fallet i Frankrike innan SFMI-Chronopost gjorde sitt inträde där.

138 Även under antagandet att det visas föreligga ett samband mellan å ena sidan SFMI-Chronoposts marknadsandel vid tiden för det angripna beslutet och å andra sidan den påstådda överträdelsen, hade kommissionen skäl att finna att denna bestående verkan inte kunde medföra att det förelåg ett gemenskapsintresse av att pröva klagomålet, mot bakgrund av situationen som helhet på marknaden, där konkurrensen inte minskat.

— Den påstådda överträdelsens allvar

139 Sökandena har kritiserat kommissionen för att i det angripna beslutet inte ha klassificerat den påstådda överträdelsens allvar enligt de kriterier som anges i riktlinjerna.

140 Det skall erinras om att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den prioriterar mellan de klagomål som den mottar. När kommissionen, i ett beslut att avslå ett klagomål för att det saknar gemenskapsintresse, slår fast att överträdelsen har upphört och att denna inte har några bestående verkningar och visar att den har beaktat överträdelsernas varaktighet och allvar, i enlighet med vad som uppgetts i klagomålet, kan den avslå klagomålet även om överträdelserna är av lång varaktighet och betydande allvar, under förutsättning att den inte grundar sig på materiellt felaktiga uppgifter eller gör en uppenbar oriktig bedömning.

141 Skyldigheten att ta hänsyn till överträdelsens allvar vid bedömningen av gemenskapsintresset betyder inte att kommissionen måste klassificera graden av allvar utifrån de ”abstrakta” kriterierna i riktlinjerna.

142 I förevarande fall har kommissionen i tillräcklig mån beaktat den påstådda överträdelsens allvar. I punkt 137 i det angripna beslutet fann den att ”i den mån det inte finns något bevis för att överträdelsen faktiskt medfört att verkliga eller potentiella konkurrenter trängts ut från marknaden, är det svårt att påstå att den var så särskilt allvarlig att den motiverade en mer ingående undersökning av en potentiell överträdelse som upphört sedan länge och som inte får någon bestående verkan på marknaden”. Av detta följer att kommissionen tog hänsyn till det påstådda missbrukets ”konkreta” allvar, i bemärkelsen inverkan på marknaden. Slutsatsen att det inte finns något bevis för att överträdelsen lett till att konkurrenter trängts ut från marknaden rör inte bara de bestående verkningarna utan även verkningarna vid tiden för det påstådda missbruket. Även om kommissionen bara uppgav, i punkt 79 i det angripna beslutet, att det skett få marknadsutträden ”sedan år 1991”, kan det konstateras att sökandena inte har gjort gällande att kommissionen underlåtit att ta hänsyn till de marknadsutträden som skedde mellan år 1986 och år 1991. Parterna har inte heller, som svar på en fråga från förstainstansrätten vid förhandlingen angående eventuella marknadsutträden mellan år 1986 och år 1991, uppgett att några andra företag lämnat marknaden än de som kommissionen undersökte i den del av det angripna beslutet som rörde marknadsutträden.

143 Kommissionen har i sin argumentation till stöd för att det inte förelåg några bestående verkningar eller något gemenskapsintresse av att pröva klagomålet tagit hänsyn till den påstådda överträdelsens egenskaper. Sökandena har varken visat att kommissionen grundade sig på materiellt felaktiga uppgifter eller att den förbisåg det påstådda missbrukets allvar.

144 Vad gäller sökandenas argument att kommissionen fullständigt ignorerat att klagomålet framförts av nästan alla de berörda aktörerna, skall det understrykas att kommissionen i punkt 128 i det angripna beslutet påpekade att antalet klagande aldrig har varit ett bedömningskriterium för huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse och att en icke snedvriden konkurrens redan var garanterad. Sökandenas hänvisning till domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen är inte relevant. I punkt 52 i den domen framhöll förstainstansrätten att kommissionens uppgift var att, efter ett klagomål som lämnats in av en organisation som representerar nästan alla privata franska aktörer som är aktiva på marknaden i fråga, försäkra sig om en icke snedvriden konkurrenssituation. Det ger inte stöd för slutsatsen att antalet klagande är en omständighet som kan medföra att det föreligger ett gemenskapsintresse av att pröva ett klagomål. Kommissionen gjorde inte en uppenbart oriktig bedömning när den tillbakavisade det argumentet i det angripna beslutet.

145 Sökandenas argument om den relevanta marknadens gemenskapsdimension (se ovan punkt 94) kommer att prövas och underkännas vid bedömningen av den andra grundens tredje del (se nedan punkt 158).

146 Av detta följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den första grundens andra del.

147 Eftersom kommissionens bedömning av de påstådda överträdelsernas varaktighet och allvar inte är felaktig, kan talan inte heller bifallas såvitt avser den första grundens

första del. Det fel som kommissionen gjorde sig skyldig till genom att inte anse sig vara skyldig att beakta de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet har inte kunnat påverka slutet i det angripna beslutet och kan således inte motivera att förstainstansrätten ogiltigförklarar detta beslut.

Den tredje delgrunden: Huruvida kommissionen har gjort en uppenbart och medvetet oriktig bedömning av kommissionens roll i förhållande till de nationella domstolarnas roll vid prövningen av huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse

Sammanfattning av det angripna beslutet

148 Kommissionen erinrade i punkt 153 i det angripna beslutet om att ifall frågan huruvida en konkurrensbegränsande samverkan eller en aktivitet är förenlig med artiklarna 81 EG och 82 EG redan har aktualiserats inför en nationell domstol eller konkurrensmyndighet, är detta en omständighet som kommissionen kan beakta vid sin bedömning av ärendets eventuella gemenskapsintresse (förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkt 62).

149 Kommissionen ansåg att de påstådda överträdelserna hade sin tyngdpunkt i Frankrike, eftersom deras verkningar i praktiken varit begränsade till det landet (punkt 156 i det angripna beslutet). Kommissionen underströk att klagandena hade möjlighet att hävda sina rättigheter inför domstol och inför den franska konkurrensmyndigheten. Den ansåg det lämpligast att ärendet hanterades på nationell nivå (punkt 159 i det angripna beslutet).

Parternas argument

150 Sökandena har hävdat att kommissionen hade fel som hävdade att de påstådda överträdelserna hade sin tyngdpunkt i Frankrike och att deras verkningar var begränsade till det landet. De har gjort gällande att kommissionen inte kunnat bortse från det franska konkurrensrådets mycket klara ståndpunkt att det inte var lämpat att behandla denna fråga och att kommissionen, där ärendet tagits upp, borde göra undersökningen. Konkurrensrådet visade också, genom att upprepade gånger sedan år 1990 vilandeförklara ärendet, att det ansåg att det väsentligen var av gemenskapsintresse. För övrigt visade Tribunal de commerce de Paris (handelsdomstolen i Paris), genom att vilandeförklara målet där såvitt avsåg den delen av klagomålet som rörde missbruk av dominerande ställning, att även den instansen fann kommissionen bättre lämpad att behandla frågan.

151 Kommissionen har betonat att klagomålet rör den franska marknaden för internationell expresspost och att den geografiska marknaden för denna produkt skall betraktas som nationell.

Förstainstansrättens bedömning

152 Det är ostridigt att klagomålet inte omfattas av kommissionens exklusiva behörighet. När kommissionen och de nationella myndigheterna har delad behörighet är kommissionen inte skyldig att göra en undersökning av eller fatta ett definitivt beslut om den påstådda överträdelsens existens (se domen av den 25 maj 2000 i det ovan i punkt 14 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

153 Frågan huruvida det franska konkurrensrådet befunnit sig mindre lämpat att pröva klagomålet är därvid inte relevant. Det har, liksom kommissionen, behörighet att pröva ett klagomål om påstådda överträdelser, och de franska domstolarna är behöriga att utdöma skadestånd och ränta vid åsidosättande av artikel 82 EG. Sökandenas argument att de befinner sig i en situation som är jämförbar med om kommissionen hade exklusiv behörighet kan inte godtas. Det ankommer på sökandena, om de inte är nöjda med hur de nationella konkurrensmyndigheterna eller domstolarna tagit till vara deras rättigheter, att vidta nödvändiga åtgärder inför dessa eller undersöka vilka talemöjligheter som finns på nationell nivå. En subjektiv inställning hos de nationella myndigheterna eller domstolarna att kommissionen vore bättre lämpad att behandla frågan kan inte, även om den skulle visas föreligga, medföra att kommissionen är skyldig att pröva klagomålet såsom om detta omfattades av dess exklusiva behörighet.

154 Vad gäller sökandenas hänvisning till punkterna 12 och 13 i kommissionens tillkännagivande om samarbete mellan kommissionen och EU-medlemsstaternas domstolar vid tillämpning av artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (EUT C 101, 2004, s. 54), skall det understrykas att dessa punkter syftar till att undvika att en nationell domstol fattar ett beslut som står i strid med ett beslut från kommissionen. Om en nationell domstol vilandeförklarar ett förfarande för att dess beslut riskerar att strida mot kommissionens beslut och sistnämnda institution sedan avslår klagomålet till följd av bristande gemenskapsintresse, kommer det nationella förfarandet att återupptas senast den dag då avslaget vinner laga kraft, såsom kommissionen påpekade i punkt 160 i det angripna beslutet.

155 Förstainstansrätten kan inte godta sökandenas tolkning av nämnda tillkännagivande, enligt vilken kommissionen är skyldig att prioritera ett ärende när en nationell domstol har vilandeförklarat förfarandet i ärendet i fråga. Den relevanta meningen i punkt 12 i tillkännagivandet har följande lydelse: ”Kommissionen kommer å sin sida att försöka prioritera ärenden i vilka den har beslutat att inleda ett sådant förfarande som avses i artikel 2.1 i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 och som har vilandeförklarats i nationell domstol, i synnerhet när de är avgörande för utgången i ett tvistemål.” Det räcker att konstatera att sökandena inte har påstått

att kommissionen hade beslutat att inleda ett förfarande i den mening som avses i artikel 2 i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (EUT L 123, s. 18). Det framgår av artikel 2.3 och 2.4 att kommissionen både får utöva sina utredningsbefogenheter och avvisa ett klagomål utan att ha inlett ett förfarande.

156 Sökandena har vidare försökt att grunda sin argumentation på att kommissionen samarbetat med det franska konkurrensrådet och tagit del av akterna där. Ett sådant samarbete kan dock inte medföra att kommissionen blir exklusivt behörig. Inte heller kan det föregripa kommissionens beslut i frågan huruvida ärendet är av gemenskapsintresse.

157 När det gäller sökandenas argument att kommissionen felaktigt fann att de påstådda överträdelserna hade sin tyngdpunkt i Frankrike och att deras verkningar i praktiken var begränsade till det landet, skall det konstateras att kommissionen inte grundade sitt resonemang om gemenskapsintresset uteslutande på tyngdpunktskriteriet eller på den omständigheten att saken hade tagits upp i fransk domstol. Kommissionen slog för det första fast att de påstådda överträdelserna hade upphört och gav inte någon bestående verkan och tog därefter ställning till flera omständigheter vid bedömningen av gemenskapsintresset av att pröva klagomålet. Kommissionens påstående att de påstådda överträdelserna i praktiken var begränsade till Frankrike är inte avgörande för resonemanget. Kommissionen gjorde inte en uppenbart oriktig bedömning när den vid bedömningen av gemenskapsintresset tog hänsyn till att de påstådda överträdelserna främst märktes av i Frankrike och att klagandena hade möjlighet att hävda sina rättigheter i fransk domstol. Det är därför inte nödvändigt att avgöra frågan huruvida verkningarna i detta fall verkligen var ”begränsade” till Frankrike.

158 Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandenas argument om den relevanta marknadens gemenskapsdimension (se ovan punkt 94). I den mån kommissionen och

de nationella konkurrensmyndigheterna har överlappande behörighet kan en marknads gemenskapsdimension inte medföra att kommissionen måste slå fast att överträdelsen är av en viss allvarsgrad eller att ett visst ärende är av gemenskapsintresse.

159 Talan skall således inte bifallas på den första grundens tredje delgrund.

Den fjärde delgrunden: Huruvida kommissionen har åsidosatt principerna om tro och heder och om lojalt samarbete mellan gemenskapsinstitutionerna genom att i punkt 167 i det angripna beslutet ha hänvisat till den del av ärendet som rör statligt stöd för att motivera sitt avslag till följd av påstått bristande gemenskapsintresse (artikel 10 EG)

Sammanfattning av det angripna beslutet

160 Det angripna beslutet innehåller följande anmärkningar, vad gäller det som är relevant för den första grundens fjärde del och för den andra grunden.

161 Kommissionen behandlade i punkterna 162–168 i det angripna beslutet frågan om hur ingående undersökning som fordras och möjligheten att fastställa att det förelåg en överträdelse. Den anförde därvid att den för att slå fast att det förelåg ett missbruk av dominerande ställning i det aktuella fallet måste kontrollera huruvida de priser som La Poste tog ut för de infrastrukturtjänster företaget tillhandahöll SFMI-Chronopost på underentreprenad åtminstone motsvarade de rörliga kostnaderna för att tillhandahålla dessa tjänster (i bemärkelsen de kostnader som uteslutande var knutna till tillhandahållandet av en specifik tjänst och som upphörde så snart den tjänsten

inte längre tillhandahölls), och att den kontrollen förutsatte en bedömning av La Postes rörliga kostnader för varje infrastrukturtjänst som företaget tillhandahöll SFMI-Chronopost under den tid då den påstådda överträdelsen pågick. Eftersom La Poste saknade detaljerad analytisk bokföring för denna verksamhet under perioden från år 1986 till år 1991 var det enligt kommissionen ”ytterst svårt att göra detta med rättsligt godtagbar precision” (punkt 164 i det angripna beslutet).

162 Som svar på klagandenas argument att Cour des comptes (den franska revisionsrätten) hade analyserat och rett ut La Postes redovisning för åren 1991–2002, anförde kommissionen följande i punkt 165 i det angripna beslutet: ”Det är emellertid uteslutet att en sådan utredning, som säkerligen är relevant och tillräcklig för att rätten skall kunna fullgöra sitt uppdrag att övervaka de allmänna medlen, skulle kunna ge kommissionen tillräcklig bevisning för att styrka en överträdelse av artikel 82.”

163 I punkt 167 i det angripna beslutet uppgav kommissionen att

”kommissionen i alla händelser måste bedöma huruvida La Poste lämnat korssubventioner till sitt dotterbolag Chronopost, i ärendet [avseende] statligt stöd (för närvarande återförvisat till [förstainstansrätten]). Under dessa omständigheter skulle en bedömning utifrån artikel 82 EG innebära dubbelt arbete för kommissionen.” Kommissionen anser att det vore lämpligare med en utvärdering av korssubventionerna utifrån bestämmelserna om statligt stöd, eftersom den då skulle kunna ta hänsyn alla de utpekade omständigheterna, även de skatte- och tullförmåner som SFMI-Chronopost kunnat åtnjuta.

Parternas argument

164 Sökandena har gjort gällande att kommissionen grundade sitt avslag på klagomålet till följd av bristande gemenskapsintresse på den omständigheten att den i

alla händelser, inom ramen för den del av klagomålet som avsåg statligt stöd, måste pröva huruvida det förekom korssubventioner. Det är den enda möjliga tolkningen av punkt 167 i det angripna beslutet. Om kommissionen hade velat påstå att den bara behövde pröva den frågan ifall förstainstansrätten ogiltigförklarade 1997 års beslut med stöd av artiklarna 87 EG och 88 EG, skulle argumentet helt sakna relevans när det gäller att motivera ett avslag på ett klagomål till följd av bristande gemenskapsintresse. Sökandena anser att kommissionen genom denna argumentation har övergett den ståndpunkt den hävdade vid förstainstansrätten i det ovan i punkt 21 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen och det ovan i punkt 23 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, vilka avgjordes genom domarna av den 14 december 2000 respektive den 7 juni 2006.

165 Kommissionens argument i punkt 167 i det angripna beslutet utgör därför ett uppenbart åsidosättande av principen om tro och heder och ett uttryck för illojalitet i samarbetet med förstainstansrätten. Det strider därmed mot artikel 10 EG, som enligt rättspraxis även är tillämplig på interinstitutionella förbindelser.

166 Kommissionens resonemang, som innebär att ett avslagsbeslut grundas på en framtida, hypotetisk händelse (förstainstansrättens ogiltigförklaring av det beslut, avseende den del som rörde statligt stöd, som angreps i det ovan i punkt 23 nämnda målet UFEX m.fl. mot kommissionen, som avgjordes genom dom av den 7 juni 2006), är inte rättsligt hållbart.

167 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

168 Det skall inledningsvis påpekas att sökandenas argumentation innehåller en motsägelse. Å ena sidan har de hävdat att kommissionen i punkt 167 i det angripna beslutet

fann att den i alla händelser var tvungen att ta ställning till frågan om korssubventioner när den prövade den del som rörde statligt stöd, och detta inte enbart för det fall att förstainstansrätten ogiltigförklarade 1997 års beslut avseende den delen. Å andra sidan har de hävdat att kommissionen grundade det angripna beslutet på en framtida, hypotetisk händelse, nämligen förstainstansrättens ogiltigförklaring av 1997 års beslut.

169 I alla händelser kan kommissionens argument i det angripna beslutet att den ”i alla händelser måste bedöma huruvida La Poste lämnat korssubventioner till sitt dotterbolag Chronopost, i ärendet [avseende] statligt stöd (för närvarande återförvisat till [förstainstansrätten])” inte betyda att kommissionen skulle fortsätta sin undersökning av den del av ärendet som avsåg statligt stöd, och detta även om förstainstansrätten fastställde beslutet att det inte förelåg något statligt stöd. Den frasen betyder bara, som kommissionen med rätta har understrukit, att frågan huruvida det förekommit korssubventioner ingick i den delen av klagomålet som avsåg statligt stöd och därför skulle behandlas där.

170 Kommissionen kunde välja att enbart ta upp frågan huruvida det förekommit korssubventioner när den behandlade den delen av klagomålet som avsåg statligt stöd. Den slog i det angripna beslutet inledningsvis fast att överträdelsen var avslutad och att den inte gav några bestående verkningar och tog därefter ställning till flera olika omständigheter vid sin bedömning av huruvida det förelåg ett gemenskapsintresse. Slutsatsen blev att det inte fanns något gemenskapsintresse av att pröva klagomålet, inte ens om de påstådda överträdelserna faktiskt hade begåtts.

171 Kommissionen, som inte var skyldig att avgöra huruvida överträdelsen faktiskt hade ägt rum, kunde hänvisa till att frågan huruvida det förekommit korssubventioner skulle behandlas inom ramen för den delen som avsåg statligt stöd. Den var inte skyldig att vänta med sin prövning av den del som avsåg missbruk av dominerande ställning till dess att ett slutgiltigt avgörande hade meddelats angående frågan om statligt stöd. Inte heller behövde kommissionen upprepa argumenten från 1997 års

beslut angående sistnämnda fråga i den delen av det angripna beslutet som rörde missbruk av dominerande ställning. En sådan upprepning hade inneburit dubbelarbete, eftersom samma frågor skulle ha behandlats i två parallella ärenden, om beslutet att avslå klagomålet angående missbruk av dominerande ställning angreps.

172 Slutligen är frågan huruvida det förekom korssubventioner inte avgörande för kommissionens resonemang i det angripna beslutet, eftersom kommissionen hade andra skäl för sin slutsats att det saknades gemenskapsintresse. Hänvisningen till att frågan huruvida det förekommit korssubventioner skulle bedömas inom ramen för den del som avsåg statligt stöd kan inte betraktas som ett åsidosättande av principen om tro och heder eller om lojalt samarbete mellan gemenskapsinstitutionerna. Som kommissionen med rätta framhållit rör det sig inte heller om ett argument som är bärande för kommissionens resonemang.

173 Av detta följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den första grundens fjärde del och därmed inte såvitt avser den första grunden som helhet.

2. *Den andra grunden: Huruvida det föreligger motstridiga skäl avseende två väsentliga beståndsdelar i det angripna beslutet*

Parternas argument

174 Sökandena anser att det angripna beslutet innehåller en bristfällig motivering och motstridiga skäl som påverkar ett avgörande led i resonemanget.

175 De har gjort gällande att kommissionen inte i tillräcklig mån har motiverat sitt påstående i punkt 165 i det angripna beslutet – att det är uteslutet att en sådan utredning som Cour des comptes utförde inte skulle kunna ge kommissionen tillräcklig bevisning för att styrka en överträdelse av artikel 82 EG. Kommissionen har inte alls förklarat vari skillnaden består mellan de beräkningar som den hade behövt göra och dem som Cour des comptes faktiskt utförde.

176 Sökandena anser vidare att det angripna beslutet innehåller en dubbel motsägelse. Å ena sidan tillstod kommissionen i punkt 167 i det angripna beslutet (se ovan punkt 163), tvärtemot vad den anförde i punkt 164 i samma beslut (punkt 161 ovan), att den hade alla möjligheter att kontrollera La Postes kostnadstäckningsnivå. Å andra sidan påstod kommissionen i punkt 167 i det angripna beslutet, tvärtemot vad den uppgav i punkt 164 i samma beslut, att skälet till att den inte hade kontrollerat La Postes kostnadstäckningsnivå med anledning av artikel 82 EG inte var att den inte kunde göra det, utan att det skulle innebära dubbelarbete för kommissionen, då den ändå måste göra denna kontroll inom ramen för den delen av klagomålet som avsåg statligt stöd. Sökandena anser att detta utgör en motsägelse som är jämförbar med en brist i motiveringen.

177 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

178 Enligt fast rättspraxis skall kommissionen, när den bedömer gemenskapsintresset av att pröva ett ärende, ta hänsyn till omständigheterna i fallet, i synnerhet de faktiska och rättsliga omständigheter som har beskrivits i klagomålet. Den skall särskilt ta hänsyn till den påstådda överträdelsens betydelse för den gemensamma marknadens funktion, möjligheten att kunna fastställa dess existens och omfattningen av

de utredningsåtgärder som är nödvändiga för att på bästa sätt fullgöra skyldigheten att övervaka efterlevnaden av artiklarna 81 EG och 82 EG (förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 86, svensk specialutgåva, volym 13, s. II-61, domen i det ovan i punkt 148 nämnda målet Tremblay m.fl. mot kommissionen, punkt 62, och dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-185/96, T-189/96 och T-190/96, Riviera Auto Service m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-93, punkt 46).

179 Svårigheten att styrka en överträdelse och därmed kunna fatta ett beslut där denna överträdelse fastställs är följaktligen en omständighet som kan beaktas vid bedömningen av gemenskapsintresset.

180 I detta fall har sökandena inte bestritt påståendena i punkterna 164 och 165 i det angripna beslutet att SFMI-Chronoposts hela redovisning från år 1986 och framåt hade behövt utredas för att kostnadstäckningsnivån skulle kunna slås fast och att La Poste inte hade någon detaljerad analytisk bokföring som täckte in dess verksamhet mellan år 1986 och år 1991 (även om sökandena har gjort gällande att analytisk bokföring saknas åtminstone för tiden fram till år 2001).

181 Kommissionens argument att en sådan utredning som Cour des comptes utförde inte skulle kunna ge kommissionen underlag för att styrka en överträdelse av artikel 82 EG är tillräckligt motiverat, i och med att kommissionen hänvisade till skillnaden mellan Cour des comptes uppdrag, nämligen att övervaka hur de allmänna medlen används, och kommissionens uppdrag när denna prövar huruvida en sådan överträdelse föreligger. Faktum är att det är oklart varför Cour des comptes, i sitt uppdrag att övervaka hur de allmänna medlen används, borde ha bedömt de löpande kostnaderna för varje infrastrukturtjänst som La Poste hade tillhandahållit SFMI-Chronopost.

182 Sökandena har bara lagt fram sammanfattningen plus en sida av Cour des comptes rapport. Att de har angett adressen till en internetsajt där rapporten finns upplagd kan inte anses jämförbart med att ha lagt fram hela rapporten. I alla händelser har sökandena inte preciserat av vilka andra delar av rapporten det framgick att en sådan utredning av redovisningen som den Cour des comptes utförde var tillräcklig för att styrka en överträdelse av artikel 82 EG. Det framgår av den sida som tillförts akten att Cour des comptes utifrån en analytisk bokföring beräknade att resultaten från paketverksamheten, som sköttes av en intern enhet inom företaget, var negativa för perioden åren 1998–2002. Detaljerna kring den utförda beräkningen framgår dock inte. Under dessa omständigheter kunde kommissionen med rätta anta att liknande beräkningar inte skulle räcka för att slå fast en överträdelse av artikel 82 EG. Cour des comptes påpekade också att resultaten från paketverksamheten bara var kända för den senaste tiden, eftersom den verksamheten först från år 1998 hade separerats från postverksamheten i bokföringen. Kommissionen borde således ha rett ut redovisningen för perioden från år 1986 till år 1991, det vill säga under en period som La Poste inte hade någon detaljerad analytisk bokföring. Även om, som sökandena har hävdat, en utredning liknande den som Cour des comptes utförde hade räckt för att fastställa att det skett en överträdelse av artikel 82 EG, är det ingen överdrift att säga att det hade varit ”ytterst svårt” att göra detta för perioden från år 1986 till år 1991 (punkt 164 i det angripna beslutet).

183 Kommissionen kunde välja, i stället för att vilandeförklara ärendet tills gemenskapsdomstolarna meddelat ett slutligt avgörande rörande den delen som avsåg statligt stöd, att avslå klagomålet i den del det avsåg missbruk av dominerande ställning, till följd av bristande gemenskapsintresse med åberopande av svårigheten att fastställa att det förekommit korssubventioner som ett av flera skäl. Det är inte heller, liksom kommissionen påpekat, här fråga om en bärande del av kommissionens argumentation.

184 Vad gäller den påstådda motstridighet som sökandena åberopat, räcker det att konstatera att ”ytterst svår” inte betyder ”omöjlig”, vilket kommissionen också med rätta påpekat. Det föreligger således ingen motsättning mellan punkterna 164 och 167 i det angripna beslutet.

185 Talan kan således inte bifallas med stöd av den andra grunden.

3. *Den tredje grunden: Huruvida det föreligger ett antal fall av felaktig rättstillämpning vad gäller beslutet att avslå den del av klagomålet som grundar sig på artiklarna 86 EG, 82 EG, 3 g EG och 10 EG*

Parternas argument

186 Sökandena har gjort gällande att de i klagomålet inte bara klandrade La Postes uppträdande, mot bakgrund av artikel 82 EG, utan även franska statens åtgärder till stöd för det rättsstridiga beteendet. Statliga åtgärder såsom fördelaktiga tullförfaranden och skatteförmåner var åtgärder som syftade till att La Poste, genom att SFMI-Chronopost gavs fördelar, skulle kunna utvidga sin dominerande ställning på marknaden för grundläggande posttjänster till att även omfatta marknaden för expresspost.

187 Kommissionen har härvid åsidosatt artikel 6 i kommissionens förordning (EG) nr 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt artiklarna [81] och [82] i EG-fördraget (EGT L 354, s. 18), genom att i punkt 46 i det angripna beslutet grunda sig på skäl som klagandena inte hade haft tillfälle att yttra sig över. Kommissionen har också åsidosatt reglerna för en gemensam tillämpning av artiklarna 86 EG, 3 g EG, 10 EG och 82 EG, genom att i nämnda punkt 46 hävda att de berörda åtgärderna inte kan omfattas av artiklarna 86 EG jämte 82 EG, eftersom dessa enligt kommissionen utgör myndighetsutövning av medlemsstaten i fråga. Det angripna beslutet strider slutligen mot rättsreglerna om bedömning av gemenskapsintresset vad beträffar avslag på ett klagomål grundat på artiklarna 86 EG, 82 EG, 3 g EG och 10 EG och är i varje fall inte motiverat i den delen.

188 Kommissionen har hävdat att denna grund inte kan prövas i sak, mot bakgrund av domstolens dom av den 22 februari 2005 i mål C-141/02 P, kommissionen mot max. mobil (REG 2005, s. I-1283; nedan kallad domen i målet max.mobil).

Förstainstansrättens bedömning

189 Enligt domstolens rättspraxis följer det av ordalydelsen i artikel 86.3 EG och av systematiken i artikel 86 EG som helhet att kommissionen inte är skyldig att vidta åtgärder i den mening som avses i dessa bestämmelser, och enskilda kan inte kräva att institutionen intar en viss ståndpunkt. Ett beslut att avslå ett klagomål i vilket klagandena begärt att kommissionen skulle vidta åtgärder enligt artikel 86.3 EG utgör därför inte en rättsakt mot vilken en talan om ogiltigförklaring kan väckas (domen i det ovan i punkt 188 nämnda målet max.mobil, punkterna 69 och 70, och domstolens beslut av den 23 februari 2006 i mål C-171/05 P, Piau mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 53).

190 Sökandenas argument om de påstådda skillnaderna i förfarande mellan förevarande fall och det ovannämnda målet max.mobil är inte relevanta.

191 Vad gäller argumentet att sökandena framförde klagomålet i sin helhet med stöd av artikel 3.2 i förordning nr 17 och att kommissionen behandlade det så, skall det understrykas att en klagande som framför ett klagomål med stöd av en irrelevant rättslig grund inte därigenom får en rätt att väcka talan mot kommissionens beslut att inte pröva ett klagomål riktat mot en stat. Förordning nr 17 är inte tillämplig på artikel 86 EG (domen i det ovan i punkt 188 nämnda målet max.mobil, punkt 71). Samma sak gäller enligt rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, 2003, s. 1), som trädde i kraft den 1 maj 2004. Även om kommissionen behandlade

klagomålet i sin helhet som ett klagomål som omfattas av artikel 3.2 i förordning nr 17, kunde inte det påverka gällande bestämmelser. I alla händelser kunde ett eventuellt fel av kommissionen angående den tillämpliga rättsliga grunden inte ge en klagande en rätt att väcka talan inför gemenskapsdomstolarna mot ett beslut av avslå ett klagomål i vilket begärts att kommissionen skulle vidta åtgärder enligt artikel 86.3 EG.

192 Sökandena har även gjort gällande att deras klagomål till kommissionen inte enbart var grundat på att Republiken Frankrike hade åsidosatt artikel 86 EG, utan att klagomålet var riktat mot La Poste avseende ett självständigt åsidosättande av artikel 82 EG och mot Republiken Frankrike avseende ett åsidosättande av reglerna för en gemensam tillämpning av artiklarna 86 EG, 3 g EG, 10 EG och 82 EG. Det bör påpekas att det klagomål som gav upphov till det ovannämnda målet max.mobil inte heller grundade sig på ett åsidosättande av artikel 86 EG, utan på ett åsidosättande av artiklarna 82 EG jämte 86.1 EG (domen i det ovan i punkt 188 nämnda målet kommissionen mot max.mobil, punkt 4). Det framgår av ordalydelsen av artikel 86.1 EG att den bestämmelsen alltid skall tolkas mot bakgrund av en annan bestämmelse i fördraget. Vad gäller hänvisningen till artikel 10 EG jämförd med artikel 3 g EG, betonade kommissionen med rätta i punkt 170 i det angripna beslutet att artikel 86 EG utgjorde *lex specialis*. Bara hänvisningen till de bestämmelserna, där medlemsstaternas skyldigheter definieras allmänt, kan inte i sig ge en klagande en rätt att väcka talan mot beslut som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 86 EG.

193 Slutligen kan den omständigheten att klagandena kombinerade ett klagomål mot en medlemsstat med ett klagomål mot ett företag inte heller ge dem en rätt att angripa den delen av beslutet som rör klagomålet mot medlemsstaten. Med tanke på att kommissionen inte är skyldig att vidta sådana åtgärder som avses i artikel 86 EG, är det uppenbart att enskilda inte kan ålägga kommissionen att göra detta genom att kombinera ett klagomål mot en medlemsstat med ett klagomål mot ett företag.

194 Sökandena har även gjort gällande att kommissionen aldrig bestritt att den tillämpade förordning nr 2842/98 och sedan förordning nr 773/2004. De har framhållit att kommissionen i det angripna beslutet uppgav av den inte ämnade gå vidare med en mer ingående prövning av klagomålet mot bakgrund av artiklarna 86 EG, 3 g EG och 10 EG av samma skäl som det inte fanns något gemenskapsintresse av en mer ingående prövning utifrån artikel 82 EG. Det räcker här att konstatera att dessa förordningar, precis som förordningarna nr 17 och nr 1/2003, inte är tillämpliga på artikel 86 EG och att så inte blir fallet bara för att kommissionen eventuellt funnit sig skyldig att tillämpa dem (innan domen i det ovan i punkt 188 nämnda målet max. mobil meddelades). Att kommissionen har erinrat om skälen till varför den avsåg att avslå klagomålet kan inte påverka den rättsliga klassificeringen av den delen av klagomålet, vilken utgör en rättsakt mot vilken talan inte kan väckas. Inte heller den omständigheten att kommissionen inte gjorde någon åtskillnad mellan de olika aspekterna av det angripna beslutet i sin talehänvisning till klagandena påverkar den rättsliga arten av denna akt.

195 Sökandenas argument att situationen i förfarandehänseende i detta fall är jämförbar med den i mål C-19/93 P, Rendo m.fl. mot kommissionen (dom av den 19 oktober 1995, REG 1995, s. I-3319), kan inte godtas. I det målet var klagomålet uteslutande riktat mot företag, inte mot en medlemsstat. Vidare grundade sig klagomålet inte på artikel 86 EG. Det var enbart vid bedömningen av det klagomålet som kommissionen tog ställning till huruvida tillämpningen av artikel 81.1 EG stred mot artikel 86.2 EG. Situationen i förfarandehänseende var således annorlunda än i förevarande mål.

196 Av detta följer att den tredje grunden skall avvisas.

197 Av vad som anförts följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

198 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Om särskilda omständigheter motiverar det, kan dock rätten enligt artikel 87.3 första stycket besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad.

199 I detta fall skall talan ogillas. Kommissionen och intervenienterna har yrkat att sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna. Det skall emellertid beaktas att kommissionen tolkade sina skyldigheter felaktigt i det angripna beslutet när den inte ansåg sig skyldig att göra en bedömning av de påstådda överträdelsernas allvar och varaktighet (se ovan punkt 76). Även om det felet inte kunnat inverka på slutet i det angripna beslutet och följaktligen inte motiverar att förstainstansrätten ogiltigförklarar detta (se ovan punkt 147), var det ändå av sådan art att sökandena kunde finna det motiverat att väcka talan mot beslutet vid förstainstansrätten. Av det skälet anser förstainstansrätten det vara rimligt utifrån omständigheterna i fallet att kommissionen förpliktas bära sin egen rättegångskostnad.

200 Enligt artikel 87.5 första stycket första meningen i rättegångsreglerna skall en part som återkallar sin talan förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om den andra parten har yrkat detta i sitt yttrande över återkallelsen. I detta mål har CRIE återkallat sin talan, och kommissionen har yrkat att CRIE skall ersätta dess rättegångskostnad. Enligt andra meningen i samma bestämmelse skall, på begäran av den part som återkallar sin talan, kostnaderna bäras av den andra parten, om det anses skäligt på grund av dennes uppträdande. I detta fall är andra meningen dock inte tillämplig, eftersom CRIE inte yrkat ersättning för rättegångskostnader i sin skrivelse om återkallelse. CRIE skall därför förpliktas att ersätta en fjärdedel av kommissionens rättegångskostnader.

201 Vad gäller intervenienternas rättegångskostnader konstaterar förstainstansrätten att de inte yrkat ersättning för dessa kostnader efter det att CRIE återkallade sin talan. Enligt artikel 87.5 tredje stycket i rättegångsreglerna skall vardera parten bära sin kostnad, om ersättning för rättegångskostnader inte har yrkats. Chronopost och La Poste skall således förpliktas att bära en fjärdedel av sina egna rättegångskostnader. Förstainstansrätten finner i övrigt att sökandena skall förpliktas att ersätta tre fjärdedelar av intervenienternas rättegångskostnader, i enlighet med vad dessa har yrkat.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande:

1) CRIE SA avförs från förteckningen över sökande.

2) Talan ogillas.

3) Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS och Federal express international (France) SNC skall bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av rättegångskostnaderna för Chronopost SA och La

Poste. Chronopost och La Poste skall bära en fjärdedel av sina rättegångskostnader. CRIE skall bära sin rättegångskostnad och ersätta en fjärdedel av kommissionens rättegångskostnad. Kommissionen skall bära tre fjärdedelar av sina rättegångskostnader.

Pirrung Forwood Pelikánová

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 september 2007.

E. Coulon J. Pirrung

Justitiesekreterare Ordförande

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten ..... II - 3406

1. Parterna i tvisten ..... II - 3406

2. Klagomålet av den 21 december 1990 ..... II - 3408

3. Kommissionens skrivelse av den 10 mars 1992 ..... II - 3409

4. Beslut av den 30 december 1994 att avslå klagomålet ..... II - 3409

5. Nationella förfaranden ..... II - 3410

6. Det angripna beslutet ..... II - 3411

7. Beslut i den del av klagomålet som avsåg statligt stöd ..... II - 3411

Förfarandet och parternas yrkanden ..... II - 3413

Upptagande till sakprövning ..... II - 3415

1. Parternas argument ..... II - 3415

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3417

Inledande synpunkter ..... II - 3417

Den första invändningen om rättegångshinder: Huruvida UFEX inte ingett något klagomål ..... II - 3418

Den andra invändningen om rättegångshinder: Huruvida La Postes grundläggande rättigheter har åsidosatts ..... II - 3419

Prövning i sak ..... II - 3422

1. Den första grunden: Huruvida rättsreglerna för bedömningen av gemenskapsintresset av att pröva klagomålet har åsidosatts ..... II - 3422

Den första delgrunden: Huruvida det gjorts en uppenbart oriktig tolkning av förstainstansrättens dom av den 25 maj 2000, meddelad till följd av domstolens dom av den 4 mars 1999, som meddelades efter överklagande ..... II - 3423

Parternas argument ..... II - 3423

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3424

Den andra delgrunden: Huruvida kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning av vissa villkor som måste vara uppfyllda för att ett gemenskapsintresse skall föreligga ..... II - 3429

Sammandrag av det angripna beslutet ..... II - 3429

Parternas argument ..... II - 3433

— De påstådda överträdelsernas allvar ..... II - 3433

— De påstådda överträdelsernas varaktighet ..... II - 3434

— De påstådda överträdelsernas bestående verkningar ..... II - 3435

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3436

— De påstådda överträdelsernas varaktighet ..... II - 3436

— De påstådda överträdelsernas bestående verkningar ..... II - 3443

— Den påstådda överträdelsens allvar ..... II - 3449

Den tredje delgrunden: Huruvida kommissionen har gjort en uppenbart och medvetet oriktig bedömning av kommissionens roll i förhållande till de nationella domstolarnas roll vid prövningen av huruvida det föreligger ett gemenskapsintresse ..... II - 3452

Sammanfattning av det angripna beslutet ..... II - 3452

Parternas argument ..... II - 3453

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3453

Den fjärde delgrunden: Huruvida kommissionen har åsidosatt principerna om tro och heder och om lojalt samarbete mellan gemenskapsinstitutionerna genom att i punkt 167 i det angripna beslutet ha hänvisat till den del av ärendet som rör statligt stöd för att motivera sitt avslag till följd av påstått bristande gemenskapsintresse (artikel 10 EG) ..... II - 3456

Sammanfattning av det angripna beslutet ..... II - 3456

Parternas argument ..... II - 3457

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3458

2. Den andra grunden: Huruvida det föreligger motstridiga skäl avseende två väsentliga beståndsdelar i det angripna beslutet ..... II - 3460

Parternas argument ..... II - 3460

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3461

3. Den tredje grunden: Huruvida det föreligger ett antal fall av felaktig rättstillämpning vad gäller beslutet att avslå den del av klagomålet som grundar sig på artiklarna 86 EG, 82 EG, 3 g EG och 10 EG ..... II - 3464

Parternas argument ..... II - 3464

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3465

Rättegångskostnader ..... II - 3468